

בין העשבים השונים

"העונג המושלם."
קלואי ליס - מחברת תמיד רק אותך

ב.ק. בוריסון

ב.ק. בוריסון

בין העלבים השוטים

מאנגלית: עמית פרדס

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ב.ק. בוריסון
בין העשבים השוטים

B.K. Borison
IN THE WEEDS
LOVELIGHT FARMS Book 2

Copyright © 2022 by B.K. Borison
"Bonus Chapter" copyright © 2023 by B.K. Borison
This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

Hebrew language copyright © 2026 Ahavot 2018

עורכת: ענבל כהן־זיליאני
הגהה: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2026

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2026

מסת"ב 978-965-7865-10-1 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

"לכל מי שמחפש אחר האושר שלו,
אני מקווה שאתם יודעים כמה אתם אמיצים."

פרולוג

בקט אוגוסט

היא יושבת על הבר כשאני נכנס, חום הקיץ סמיך ומעיק על גבי. החולצה נדבקת לעורי ועיניה מביטות לכל מקום אחר – חיוך מעקל את קצוות פיה.

רגליים ארוכות בג'ינס גזורים. שיער שחור וחלק גולש עד למותניה. שפתיים מלאות צבועות באדום. היא מסתובבת על כיסא הבר הגבוה ברגע שהדלת נסגרת ומישירה אליי מבט כאילו גרמתי לה לחכות. גבתה זקורה כאילו זה מרגיז אותה.

"מצטער," אני אומר לה כשאני מתיישב על הכיסא לידה, לא בדיוק יודע למה אני מתנצל או איך הגעתי לכיסא הזה מלכתחילה. אני לכוד בין עשייה לרצון, והלחות מבחוץ עדיין מרחפת באוויר. ריסיה מפרפרים כאילו היא משועשעת ולחץ סמיך של חום דביק מסתלסל ברווח שבינינו. "על מה?"

אין לי... מושג. אני משפשף את שורש כף היד בלסת ומתרכז בתפריט המשקאות, זרם בלתי מוסבר של מבוכה צורב את לחיי. מעולם לא טענתי שיש בי ולו גרם של חן, אבל בדרך כלל אני יותר טוב מזה. אני מהנהן לעבר כוס המשקה החצי־ריקה שלה.

"מה את שותה?" אני שואל. היא מצמידה שפתיים כדי להסתיר חיוך ומטה את כוס המשקה שלה קדימה ואחורה. "טקילה."

כנראה שאני מתכווץ, משום שהיא צוחקת, מרימה את הסנטר, אבל עיניה הכהות נשארות עליי. "מה? לא חובב טקילה?"

אני מניד בראשי והיא מניחה את הכוס על דלפק הבר בינינו, ואז מסובבת אותה שוב ושוב בין ידיה היפות. היא מרימה גבה אחת. "אולי פשוט לא שתית את הסוג הנכון."

"אולי," אני מסכים. אני עוצר את תנועת ידיה כשאני מניח את אצבעותי על שלה ומקרב את הכוס לשפתיי. אני מקפיד להניח את הפה על סימן האודם האדום דובדבן שהיא השאירה מאחור. עשן. ליים. מעט מלח.

אני מחזיר את הכוס לדלפק ומלקק את השפה התחתונה. "לא רע," אני מסנן.

היא מחייכת אליי, עיניה הכהות כמו ציפורן שמגרדת את קו הלסת שלי. "לא רע בכלל."

יש לה צלקת על הירך.

אני לא יודע אם היא שמה לב לכך, אבל היא מתפתלת בכל פעם שאני מעביר עליה את האגודל, רגלה ננעצת בירך שלי, במקום שבו היא שרועה עליי. לעור שלה יש ריח של לימונים ורוזמרין ואני טומן את האף מתחת לאוזנה, שם הוא הכי חזק, ומטה את פניי מטה כדי שאוכל להצמיד נשיקה לקו צווארה החלק. היא מהמהמת.

אני לא יכול להפסיק להעביר את הידיים על עורה, מרגיש את הרכות שלה כנגדי. אצבעותיה מסתבכות בשערי ואני גונח ומצמיד את הפנים עוד יותר חזק לצווארה. היא פולטת נשיפת צחוק על עצם הבריה שלי.

שני לילות מחורבנים יחד ואני באופן רשמי לא מזהה את עצמי. איווי היא כמו גאות שעולה ושוצפת סביב הקרסוליים שלי. משיכה נמוכה ועוצמתית. בלתי נמנעת ומלאת עונג.

אני מעביר שוב את האגודל על הצלקת, הפעם איטי יותר, והיא טומנת את האף בכתפי.

"אני לא עושה דברים כאלה בדרך כלל."

אני מעיף מבט בשולחן ההפוך בפינה, במכונת הקפה שאיכשהו הצליחה להישאר עומדת במהלך הכניסה הנלהבת מאוד שלנו לחדר. אני לא רואה את כלי הקרמיקה שבו מוחזקים מכלי השמנת לקפה, אבל המכלים הפלסטיים הקטנים פזורים על השטיח כמו כוכבים שנפלו. נקודות לבנות על כחול ניבי.

אני מחליק את כף היד על גבה ופורש את אצבעותי רחב, מנסה לראות כמה מעורה אני יכול לכסות בבת אחת. היא חמימה מתחת למגע שלי, עורה בצבע חום עמוק ומושלם. כמו בקבוק ויסקי על המדף הכי גבוה, שאור שעות הערב המוקדמות עובר דרכו.

אני נע תחתיה וגונח כשהירך שלה מתחככת במשהו מעניין. "כמעט הרסנו חדר במלון?"

היא מניעה את מצחה קדימה ואחורה על הצוואר שלי וצוחקת, והצחקת מחליק על כתפיי ומתיישב בכבדות במרכז החזה שלי. היא מתרוממת על זרוע אחת ומניחה את הסנטר על כף ידה.

"לא." היא שולחת יד מאחורי האוזן שלי ושולפת נוצה משערי, מעיפה מבט בכרית החצי קרועה שנדחפה כלאחר יד מתחת לראשי. אני מופתע שלא קרעתי את הסדינים מהמיטה בפעם השנייה, כשהיא שרטה בציפורניה את גבי, כרכה את רגליה הארוכות גבוה סביב מותניי, והצמידה את שיניה אל עצם הבריש שלי. היא נאנחת אנחה עמוקה ואיטית, עיניה מחפשות את עיניי, חיוך משועשע ומבולבל מעקל את שפתיה כשאני מלפף קווצת שיער שלה סביב האצבע ומושך קלות. לפני כעשרים דקות אחזתי בכל שערה, והיא נראית משועשעת מכך שאני מסתפק עכשיו בקווצה אחת.

"בדרך כלל אי אפשר להסיח את דעתי בנסיעות עבודה," היא מסבירה.

גם אני כזה. בדרך כלל שום דבר לא מסיח את דעתי. בעוד שמערכת היחסים המועדפת עליי היא סטוץ לילילה, לא תכננתי על אחד בנסיעה הזאת. 'הכנס האורגני של חקלאי צפון-מזרח המדינה' זה לא בדיוק חממת פיתויים. או לא היה, בדרך כלל.

כוס הטקילה שחלקנו הפכה לשוט על הבר. השוט הוביל לכך שאיווי הזמינה את שאר הבקבוק. הבקבוק הזה גרם לי ללקק פס מלח

מהחלק הפנימי של מפרק כף ידה, הברך שלה צמודה לשלי מתחת לבר. כשלונו יחד למלון הזעיר שעל הגבעה ונפלנו יחד למיטה כאילו נועדנו לכך.

מתברר שטקילה לא כל כך נוראית בעיניי כשאני טועם אותה עליה. ועכשיו אנחנו כאן, סבוכים יחד ועירומים כבר לילה שני ברציפות. אמרתי לעצמי שלא אחזור לבר, שלא אחפש אותה. אבל לא יכולתי להפסיק לחשוב עליה. על עורה הצמוד לשלי. על האנחה השקטה והצרודה כשהחלקתי את ידי בין רגליה. על שערה הכהה המפוזר על כריות לבנות צחיחות.

ברגע שהדובר האחרון בכנס סיים, ניגשתי ישר לבר שהוא כאילו היא שרה שירת סירנה מחורבנת. והיא הייתה שם, ישבה על אותו כיסא באותו בר ואותו חיוך האיר כל סנטימטר מפניה. אני מלטף את זרועה בפרקי האצבעות שלי, מהופנט מעור הברווז שמצטמרר בעקבות המגע שלי.

"את מתחרטת על זה?" אני מתיישב ומושך אותה בעדינות לשבת איתי. היא מתיישבת ומארגנת מחדש את רגליה הארוכות סביב מותניי. "על הסחת הדעת," אני מבהיר.

הזיעה עוד לא התייבשה על עורי, אבל אני רוצה אותה שוב. אני מרגיש עקצוץ בכפות הידיים בכל פעם שאני מביט בה. אני רוצה לטעום את העור הרך ממש מתחת לאוזנה, להרגיש את גופה רועד ומתגלגל מעליי. אני רוצה להצמיד את היד לשתי הגומות בבסיס גבה ולהרגיש את עורה בוער כמו אש כשהיא נעה בצמוד אליי.

היא מחייכת ונושכת את השפה התחתונה כאילו היא יודעת לאן נדרו המחשבות שלי ועוברת על קו הדיו שמתפתל על הכתף שלי. הוא טופחת שם פעם אחת ואני רואה מבט חטוף שלנו במראה מעל השידה, סדינים לבנים סבוכים ועור בוהק כמו זהב טהור, זרועי חובקת את מותניה. מעולם לא רציתי לצלם את עצמי, אבל עכשיו אני חש דחף לזהט ועז, עורה החשוף נוגע בשלי. פניה בצווארי וקימור ישבנה נראה בקושי.

אני מחכך את האף מתחת לסנטרה ומצמיד נשיקה אחת ארוכה לעור שמעל הדופק הפועם שלה – עידור דומם לענות לשאלה.

"לא. מתברר שאתה הסחת דעת טובה, בק. מהסוג הטוב ביותר, למען האמת." תשובתה היא לחישה, סוד בחשכה. היא משתתקת לרגע ואז אומרת, "אתה מתחרט על זה?"

לא, אני לא מתחרט על זה. אף שאולי אני אמור להתחרט. אני מחייך ומעביר את השיניים במעלה הצוואר שלה, נושך את תנוך אוזנה ומושך פעם אחת. אני מסתכל במראה כשכל גופה מצטמרר, האגן שלה מתקמר למטה על שלי.

"הסחת הדעת שלך מוצאת חן בעיניי," אני אומר לה כשאני אווז במותניה בידיי. אני מוביל אותה לקצב אחיד מעליי, עד ששנינו מתנשמים במהירות, ציפורניה שורטות קלות מבעד לשערי.

"אתה..." היא מהמהמת, מתרוממת על ברכיה ומנווטת אותנו כשירה על החזה שלי עד שהגב שלי נצמד למראשות המיטה. היא שתלטנית כשהיא רוצה להיות ואני אוהב שהיא אומרת לי בדיוק מה היא רוצה, ואיך היא רוצה. הצרידות בקולה בליל אמש גרמה לי לרעוד מולה, ידיי לופתות את מותניה כשאני משתדל לציית לכל הוראה שהיא לחשה אליי.

תעשה את זה יותר לאט.

יותר חזק.

כן. ככה. בדיוק שם.

הראש שלי חובט בעץ חבטה עמומה והיא מתמקמת מעליי, מסדרת מחדש את הסדינים עד שאנחנו עור על עור, אנחה נמוכה של תשוקה כבדה על לשוני. היא ממלמלת משהו לעצמה ואז פולטת אנחה רועדת, צליל נוסף שאני רודף אחריו כששפתיי על שפתיה. היא נסוגה מעט ומביטה בי בעיניים כבדות. "רצית עוד?"

השאלה גורמת לי לפלוט צחוק חרישי. אני מסתכל עליה ונדמה לי שאני רק רוצה. אני רוכן למעלה עד שאני מצליח לתפוס את פיה בנשיקה עמוקה, ידי מחליקה מראשה וחופנת את הלסת שלה. אני מחזיק אותה שם עד שידיה הופכות לאגרופים בשערי, גופה נע בקוצר רוח מעל שלי.

גם אני יכול להיות שתלטן.

"אני רוצה עוד," אני אומר לה – הוראה נוספת – היד שלי

מחליקה למטה בינינו כדי ללטף את העור הרך מתחת לטבור שלה.
 "אני רוצה הכול."

אני מתעורר לקול רעם נמוך וגשם מתופף על זגוגית עבה. רוח קרירה נושבת דרך החלון הפתוח לכדי סדק, ואני מתפתל באנחה מתחת לסדינים, ידי מחפשת עור חמים מתוך שינה. הדבר האחרון שאני זוכר זה שאיווי מלמלה משהו על שירות חדרים, התכרבלה עמוק יותר לתוך השמיכות ונרדמה כששתי ידיה אוחזות בזרועי. זה היה... נחמד. שונה, אבל נחמד.

אני מתרומם על המרפקים ומעיף מבט במקום הריק לידי. אני מופתע שלא שמעתי אותה מסתובבת בחדר, לא הרגשתי אותה מתגנבת מהמיטה. בדרך כלל אני לא ישן עמוק כל כך.

המבט שלי נודד לחדר האמבטיה, הדלת חצי סגורה, מגבת משומשת תלויה עליה. יכול להיות שהיא יצאה לקנות קפה, אבל אני לא רואה את המזוודה שלה והשידה ריקה מחפצים. אני סורק את שאר החדר. הסימנים היחידים שהיא בכלל הייתה כאן הם כוס מים חצי ריקה על השידה וחשבונית מקומטת על השולחן.

אני צונח עם הפנים לתוך הכרית.

זאת, לפחות, תחושה מוכרת. להתעורר לבד.

"מטומטם," אני אומר לעצמי. אני נאנח ומצמיד את כף היד למצח.

אני יותר חכם מזה.

יש דברים שאני אמור לעשות כאן, ואף אחד מהם לא כולל לתת לאישה יפהפייה עם רגליים באורך קילומטרים להסיח את דעתי.

אני מסתובב על הגב ומסתכל על ענני סערה מתגודדים מחוץ לחלון. אני פשוט צריך לזכור מה הם הדברים האלה.

אוולין

נובמבר

טוב.

לזה לא ציפיתי.

אני פוסעת הלוך ושוב במלון הקטן והיחיד של אינגלוויילד, מביטה בצל שלי עוקב אחריי על הטפט הפרחוני. כנראה שג'ני, בעלת הבית, ביקרה בחדרי כשהייתי בחווה, כי חזרתי לאור נרות ועוגיות, הכול רך ורומנטי.

אני מביטה בדאגה בנר הלבן ושוקלת את האפשרויות העומדות בפניי.

הייתי במלון דומה בסוף השבוע ההוא במיין. פרחים עמדו על אדן החלון וגבר עטור קעקועים הצמיד אותי למיטה, שפתיו על צווארי וצחוקו הצרוד באוזני. אותו גבר שבו נתקלתי עכשיו בחווה שבה, מתברר, הוא עובד, ושהגעתי אליה כדי לבקר בה. לא. ציפיתי. לזה.

עוגיות מפתות אותי ממגש הברדיל המבריק בפניה. אני לוקחת אחת ומחליקה אצבע על הטלפון שלי.

ג'וזי עונה בצלצול השלישי. "איך עברה הנסיעה?"

"יש לנו בעיה," אני אומרת בפה מלא בשוקולד מריר וחמאת בוטנים.

"אוי לא." קולה הופך רציני על רקע רשרוש דפים מהצר השני ונקישה של ספל שמונח על צלוחית. אני בודקת את השעה. עדיין אחר הצהריים בפורטלנד. סביר להניח שזאת כוס הקפה השמינית שלה. "עוד פעם סוויי הזמינו לך את אחד מחדרי הבריחה האלה?"

לפני חודשיים, צוות הניהול שלי החליט שזה יוביל לתוכן איכותי אם יסגרו אותי בחדר למשך ארבעים וחמש דקות. לבד. בלי הכנה ובלי אזהרה מראש. תודה לאל שאני לא קלסטרופובית.

"לא. אבל תודה על התזכורת." ג'וזי צוחקת, ואני צונחת על קצה המיטה, מביטה במגש העוגיות. "הגעתי היום לחווה."
 "ו...? נורא התרגשת מהנסיעה הזאת."

באמת התרגשתי מהנסיעה הזאת. אני עדיין מתרגשת מהנסיעה הזאת. חוות עצי חג המולד, סמוכה לחופה המזרחי של מרילנדר, בבעלותה ובניהולה של אישה בשם סטלה. הסיפור שלה מקסים ורומנטי, והמעט שראיתי היום מהחוזה היה לא פחות מקסום. פשוט לא ציפיתי שהחקלאי הראשי שמנהל בשבילה את החווה יהיה הגבר שאיתו היה לי את הסטון הראשון – והיחיד – שלי, לפני שלושה חודשים. הוא נכנס לאותו פאב קטן בשיער פרוץ, טישירט לבנה עם שרוולים מעט מופשלים, ועיניים בצבע זכוכית-ים. הוא הביט בי פעם אחת, והרגשתי שהבטן שלי צונחת עד לקצות אצבעות רגליי.
 "בקט פה."

"מי?"

"את יודעת," אני מנמיכה את קולי. "בקט."
 אני שומעת אותה כמעט מפילה את הספל ופולטת צרור קללות יצירתי. "בקט ממיין? בקט הסקסי והמקועקע?" היא שואפת אוויר בין שיניה, וכשהיא מדברת שוב, קולה גבוה בשלוש אוקטבות. "אנחנו מדברות על בקט? בקט שאיתו איזי, באופן חריג, סוף-סוף השתחררה והיה לה איתו סטון של לילה אחד?"

אני נכנעת וחוטפת עוגייה נוספת. "כן. הבקט הזה."
 ישבתי על הספה עטופה כמו בוריתו, וסיפרתי לג'וזי על בקט אחרי כוס אחת יותר מדי של סוביניון בלאן. לא הצלחתי להבין למה אני עדיין חושבת עליו כעבור חודשים. זה היה אמור להיות כיף וחולף. לילה אחד לא מזיק. ללא מחויבות.

לא משהו שראוי לשחזר בהופעות נוצצות שחוזרות על עצמן בחלומותיי הקדחתניים.

ג'וזי צוחקת, קרקור חד שגורם לי להרחיק את הטלפון מהאוזן.
 אני מגלגלת עיניים. "תודה רבה על התמיכה."
 "סליחה, סליחה," היא אומרת בגיחוך. היא מנסה להתאפס, אבל צחקקו נוסף חומק ממנה. "מה הסיכויים? הוא מבקר שם?"

"לא. הוא עובד כאן. הוא מנהל התפעול של החווה." הוא מנהל את המקום עם סטלה, בעלת המקום, ועם האישה שמנהלת את המאפייה, לילה.

זה גורם לה להתקף צחקוקים נוסף. אני שוקלת להעניף את הטלפון דרך החלון. "כנראה שזה מסביר למה יש לו ידיים טובות כל כך, הא?" "אני הולכת לפטר אותך."

מעולם לא אמרתי לג'וזי משהו לגבי הידיים שלו, אבל עכשיו אני נזכרת בהן בפרטי פרטים. איך כף ידו כיסתה שטח שלם של הירך שלי. איך, כשהוא הידק את אצבעותיו והרים, שרירי זרועותיו עשו משהו נפלא. ידיו היו תובעניות וסידרו אותי בתנוחה מושלמת. לחץ האגודל שלו מאחורי האוזן שלי. הקווים העדינים של קבוצת הכוכבים שמשתרעים ממפרק כף ידו ועד למרפק.

"בחיים לא תפטרי אותי," ג'וזי אומרת. "אם תפטרי אותי, איך תכייפי?"

ג'וזי מינתה את עצמה לעוזרת האישית שלי כשהגענו לגיל שמונה-עשרה והחלטתי להשיק ערוץ יוטיוב משלי. המשרה והתפקיד שלה הפכו רשמיים מאז הנסיקה המטאורית שלי ברשתות החברתיות, אבל תפקידה החשוב ביותר כחברתי הטובה ביותר, נשאר בראש סדר העדיפויות שלה. אני תמיד יכולה לסמוך עליה שתגיד לי את האמת בפנים.

זה הדבר הכי טוב והכי גרוע שבה.

"אוקיי, בואי נתחיל מההתחלה. שכבת עם גבר זר סקסי בטירוף באוגוסט. עזבת בלי לומר לו מילה ועכשיו, בנובמבר, נתקלת בו שוב כשבאת לשפוט את החווה שלו לתחרות במדיה חברתית." היא משמיעה קול משועשע שאני לא משיבה לו. "אבל עכשיו באמת. מה הסיכויים?"

"אין לי מושג."

"מה את מתכוונת לעשות?"

"שוב פעם. אין לי מושג."

אני מושכת חוט סורר בשולי השמיכה. אני לא יכולה לעזוב. מה אספר לנותני החסות העסקיים שלי? אני מצטערת, אני לא יכולה

לעשות את הנסיעה הזאת מפני ששכבתי עם אחד העובדים לפני שלושה חודשים. אוימןם הם היו נחמדים כשנפגשנו, אבל אני לא חושבת שזה יתקבל יפה.

ומעבר לכך, אני לא נוהגת לברוח מהבעיות שלי. בקט היה בחירה שעשיתי. בחירה שאני חשה אפס חרטות לגביה, חרף העובדה שזיכרונות הלילה הוא נדבקים אליי כמו דבק. סיפרתי לו את האמת כשאמרתי לו שהוא מהווה הסחת דעת טובה. לשם שינוי, השתחררתי באופן מענג מהמחשבות שלי. צחקתי. נהניתי.

הרגשתי שאני עצמי.

אבל אני כאן כדי לעשות את העבודה שלי. זה מגיע לסטלה. חוות לאבלייט היא כול מה שהיא תיארה בטופס הבקשה שלה והרבה מעבר לכך. מגיע לה להגיע לגמר של התחרות הזאת ומגיעה לה ההכרה. כל מה שאני צריכה זה רגע לאסוף את עצמי. להתאושש מההלם של המפגש המיוחד איתו ולהתקדם הלאה.

"התוכנית היא..." אין לי תוכנית. אני מביטה סביב החדר בחיפוש אחר השראה. אני מניחה שהתוכנית היא לסיים את שאר העוגיות. למצוא בקבוק יין מ... איפשהו.

נשמעת נקישה בדלת ואני פולטת נשיפה. אני בוחה לכיוון חור ההצצה בחשך קל. אני לא צריכה לנחש מי עומד בצד השני. "אוי, אלוהים, שמעתי עכשיו נקישה בדלת?" ג'וזי בהתרגשות שיא. "זה הוא?"

אני מתרוממת מקצה המיטה, מעבירה יד בשערי ומחליקה אותו. ברור שזה הוא. "אני חייבת ללכת, ג'וזי."

"תעבירי אותי לפייס טיים," היא דורשת. "לא משנה. אני אעשה את זה. איור, אני נשבעת באלוהים שאם את מנתקת –"

אני מנתקת את השיחה לפני שהיא מספיקה להשלים את האיום שלה וזורקת את הטלפון על השולחן. מייד אחר כך הטלפון מצלצל בשיחת וידאו נכנסת. אני מתעלמת ממנו ומניחה עליו כרית ליתר ביטחון.

אני ניגשת באיטיות אל הדלת ומהססת כשהיד שלי מרחפת מעל הידית. כשהוא נכנס למאפייה מוקדם יותר היום, הרגשתי שוב את

אותה תחושת צניחה עמוקה בבטן. כמו בפעם הראשונה. זה היה כמו לפתוח ולפצח זיכרון נוסף כדי להציץ בו. חולצת פלנל במקום טישירט לבנה. כובע בייסבול חבוש הפוך שרקום עליו עץ קטן. עיניים פעורות ומופתעות.

אני פותחת את הדלת בתנופה, כאילו אני תולשת פלסטר, ומוצאת את בקט כשזרועותיו נשענות על המשקוף, אצבעותיו אווזות בו כאילו הוא ממש מתאפק שלא לזוז. אצבעותיו מתהדקות ואני חווה פלשבק מידי של הידיים האלה כרוכות בחוזקה סביב ירכיי, בקט כורע על ברכיו מולי, קווצת שיער בלונדיני כהה דבוקה למצחו. אני בולעת במאמץ.

"הי," אני לוחשת. אני בקושי מצליחה להסתכל עליו ואני נשמעת כאילו בלעתי שישה גיליונות של נייר ליטוש. ממש אספת את עצמך, איווי.

אני מכחכת בגרון.

הוא ממצמץ אליי, מבטו מתעכב ועצל, משוטט מקודקוד ראשי ועד לסוודר שגולש מכתפי. לשונו מלקקת את שפתו התחתונה ואני מרגישה שאולי כדאי שגם אני אתפוס את משקוף הדלת. שאחזיק בידית הדלת מברונזה כאילו חיי תלויים בזה.

אני לא יודעת מה גרם לי להביא את בקט למלון שלי בלילה הקיצי המהביל ההוא לפני כל החודשים ההם. מעולם לא התעניינתי בסטוצים אקראיים לפני כן. פשוט...

ראיתי אותו נכנס ורציתי אותו.

טוב לדעת שההשפעה שלו עליי לא פחתה כלל.

"הי," הוא לוחש בחזרה. הוא נושף אוויר דרך אפו ונדהף מהמשקוף, מביט לרגע מעבר לכתפו אל המסדרון הריק שמאחוריו. אני זוכה לראות את קו הלסת החזק שלו וצריכה שוב לכחכח בגרון. "אני יכול להיכנס לרגע?"

אני מהנהנת ופוסעת צעד אחורה, מאפשרת לו לעבור בפתח הצר. כל הזיכרונות המעורפלים שלי עשו עוול לממדיו העצומים. הוא נראה גדול מדי כשהוא עומד באמצע החדר, ידיו בכיסיו, מעמיד פנים שהוא בוחן את ציור האגם שתלוי מעל השולחן. אני סוגרת את הדלת

בקול נקישה ומנסה לא לחשוב על הפעם האחרונה שהיינו בחדר כזה בדיוק.

וילונות לבנים שקופים. סדינים סבוכים. יד חמה בין השכמות שלי. קולו באוזני, אומר לי כמה אני נעימה. אומר לי להתמסר לזה. אני מנידה בראשי ונשענת על שידת הבגדים, רגליי שלובות בקרסוליים. אני ממש לא מקלה על עצמי. "רצית שנדבר?" הוא מהנהן, עדיין ממוקד בציור. הוא מלכסן אליי מבט מזווית העין. "משפיענית ברשתות החברתיות, אה?"

אני לא אוהבת את הטון שלו, את ההאשמה הקלושה שאני שומעת שם. לא סיפרתי לו במה אני עובדת, אבל גם הוא לא. שנינו היינו ממוקדים ב... דברים אחרים במשך הזמן המשותף שלנו יחד. הוא לא זיהה אותי כשהוא נכנס לכר וזה היה שינוי נחמד. מרענן.

אף שזה נשמע נדוש, בדרך כלל גברים לא רוצים להיות איתי בגלל מי שאני. בדרך כלל כשגברים ניגשים אליי, יש להם מניע – תמונה באחד הערוצים שלי, אזכור של מוצר. פעם בחור אחד אפילו שאל אם אני בקטע של קלטת סקס.

אז כשבקט נכנס לאותו בר קטן, עם הזרועות המקועקעות והמבט שהביט בי בהערכה ולא בערמומיות מחושבת, החלטתי לקחת סיכון. לעשות משהו בשביל עצמי.

זה ממש עזר לי, אין מה לומר.

"חקלאי, אה?" אני מחקה את האדישות הקרירה שלו ורואה את שפתי מתעקלות מטה, את ידיו מתהדקות לאגרופים לצד גופו.

"אני פשוט מופתע, זה הכול," הוא אומר, עדיין בקול מעט עוקצני. כאילו הוא לא מאמין שהוא בכלל צריך לנהל את השיחה הזאת איתי. כאילו עצם העובדה שאני מישהי שעובדת במדיה חברתית זה הדבר הכי דוחה ומעורר סלידה שהוא מסוגל לחשוב עליו. הוא נאנח ומשפשף את פרקי אצבעותיו על הלסת שלו. "לא ציפיתי לראות אותך שוב."

מן הסתם, גם אני לא ציפיתי לראות אותו, בהתחשב בכך שברחתי ממאפיית החווה אחר הצוהריים כאילו פרצה שם שריפה. אבל זה לא אומר שאני עומדת להתנהג כמו שמוקית לגבי זה.

הוא מביט בי בזהירות, עיניו מצומצמות. הלוואי שמגש העוגיות היה קרוב יותר. "ידעת?" הוא שואל.

"מה ידעתי?"

"ידעת שאני עובד כאן?"

אני מקמטת את המצח ומרימה את הסנטר. הוא חושב שעשיתי את זה בכוונה? שבאתי למקום העבודה שלו כדי... כדי מה? להטריד אותו? להביך אותו? "חד־משמעית לא," אני אומרת בתקיפות. "לא חשבתי שאי פעם אראה אותך שוב."

הוא מחייך וזה בכלל לא חיוך נחמד. "טוב, הבהרת את זה היטב, איווי."

אני ממצמצת אליו.

"מצטער," הוא אומר בקול מחוספס. הוא לא מצטער בכלל. "את

בטח מעדיפה אוולין."

החדות במילותיו גורמת למשהו בחזה שלי להתהדק. הוא נשמע מתוסכל, כאילו הוא חש לא בנוח. הוא מחזיק את עצמו קפוא מדי בפניה שליד השולחן, מבט קשה בעיניו. אני לא יודעת למה כואב לי לשמוע אותו קורא לי אוולין, אני רק יודעת שזה כואב.

אבל שום דבר מזה לא חשוב כרגע. זה לא חשוב שהוא מסתכל עליי כאילו אני משהו שנדבק לסוליית הנעל שלו.

זה לא משנה בינינו דבר. לא מה שקרה לפני כן ולא מה שקורה עכשיו.

פשוט... הייתי איווי איתו.

וזה היה נחמד.

שתיקה משתררת בינינו, כבדה וסמיכה עד שאני מרגישה שהיא כמו משקל שלוחץ על כתפיי. בקט לא נראה כאילו הוא ממחר להפר אותה. הוא מושך את הכובע מראשו בקללה שקטה ומלאת מרמור ומשפשף את עורפו. הוא מעביר את היד בשערו עד שחצי ממנו מזדקק.

"תקשיבי, לא רציתי..." הוא מטה את הראש ומביט בתקרה, מניע את הצוואר הצידה במתיחה מתוחה. הוא נאנח ומתיישר, נועץ בי מבט שמצליח לשלב בו־זמנית עצבנות ותסכול. אין לי מושג מה לעשות

עם זה. אין לי מושג מה לעשות עם הכול. הגרסה הזאת שלו שונה כל כך מהאיש עם המילים הרכות והנגיעות הזהירות – הצחוק שלו, שקט וצרוד בחושך.

"אני מצטער. לא בגלל זה באתי לכאן." הוא מהדק את הלסת כל כך חזק שפלא שהוא בכלל מצליח לומר משהו. "באתי לכאן כי... כי רציתי לבקש ממך להישאר."

אני לא ממש מצליחה לעצור את הצליל שנפלט מפיו. אם ככה הוא נראה כשהוא מנסה לשכנע אותי להישאר, אני לא רוצה לדעת איך זה נראה כשהוא רוצה שאלך. "לא יזיק לנאום שלך קצת ליטוש." "אוולין."

"אני רצינית."

הזעף על פניו מעמיק. "התחרות הזאת מאוד חשובה לסטלה. היא חשובה גם לי. החווה שלנו צריכה את העזרה שלך והייתי רוצה שתיתני לנו הזדמנות הוגנת."

עוד צביטה כואבת בחזה. "חשבת שאני לא?"

"ברחת ממני מוקדם יותר," הוא מציין כשרמז קלוש ביותר לחיוך זחוח מעקל את פינת פיו. אני שונאת את העובדה שזה שולח זרם של חום במורד גבי. "כאילו, ממש ברכת מהמאפייה כשראית אותי." אני משפילה מבט לרגליי. זה לא היה אחד הרגעים היותר מזהירים שלי. אבל לא ידעתי מה עוד לעשות. "אני יודעת."

דממה מסוג אחר מתמקמת ברווח שבינינו.

"הייתי רוצה קצת ביטחון," הוא אומר בקול שקט. אני מסתכלת על רגליו כשהוא זע מרגל לרגל. "שתישארי."

"כמו מה?" אני שואלת לעבר כיוונו הכללי. כשהוא לא אומר דבר בחזרה, אני משחררת נשימה ומרימה אליו מבט. הוא עדיין זועף, הקטן בין הגבות שלו מעמיק. "מה צריך כדי שתרגיש ביטחון?"

אני יכולה לכתוב לו הייקו. לאפות לו עוגה ולחתום עליה בזיגוג בטעם חמאת שמנת. אני יודעת שהוא מהסס בגלל איך שהלכתי, אבל זה היה סטוץ ללילה – אוקיי, סטוץ לשני לילות. סוף שבוע אחד יחד. אני לא חייבת לו כלום.

עיניו מתכהות מעט. בפעם הראשונה מאז שנכנס לחדר, הוא

מקבע את מבטו במבטי במלוא העוצמה. משהו מתהדרק ונמשך בינינו. אני מרגישה את זה בבירור, כמו מגע על זרועי. בגבי התחתון. "הבטחה", הוא אומר.

"אתה רוצה שאקח על עצמי שבועת דם?"
הוא משמיע צליל לא משועשע.

אני מגלגלת עיניים. "אני כאן כדי לעשות את העבודה שלי, בקט. לא אתן לשום דבר להפריע לזה. לסטלה מגיע את הטוב ביותר שלי. אין לי שום כוונה לעשות חצי עבודה."

תמיד עשיתי ונתתי את הכי טוב שלי. אולי הוא חושב שהעבודה שלי מגוחכת, אבל אני יודעת מה ההשפעה שלי יכולה לעשות למען אנשים. אני יכולה להביא לחווה הזאת עבודה אמיתית – לקוחות, תשומת לב, צונאמי של פעילות ברשתות החברתיות.
"אז את מבטיחה?"

אני מהנהנת, עייפה פתאום עד העצם. אני רוצה את מה שנשאר במגש העוגיות ואת המיטה, בסדר הזה.
אני רוצה שהאיש הזה מהעבר, שהיה לי איתו סטוץ ללילה, ימצא את היציאה הקרובה ביותר.

"אני מבטיחה. אגיע לשם מחר. נפתח דף חדש."
"לא תעזבי?" הוא שואל, ואני נזכרת בבוקר ערפילי ואפור וסערה שבאה מן הים. זרועו מתוחה מתחת לכריות, עורו החשוף ושקע גבו. הנקישה העדינה של הדלת כשהיא נסגרה מאחוריי, המזוודה שלי לרגליי.

אני נושמת עמוק דרך האף ומוציאה אוויר באותה האיטיות. זאת לא אשמתו שהוא לא מאמין לי. מתברר שבקט הוא מהטיפוסים שנוטרים טינה.

אני חוטפת עוגייה נוספת מהמגש. "אני אישאר."

פרק 1

בקט מרץ

"אתה מתכוון לחזור למיטה?"

קולה צרוד משינה ויש לה היקי בבסיס הצוואר, חבורה סגולה כהה שאני לא מצליח להוריד ממנה את העיניים. היא מותחת זרועות מעל ראשה והסדין מחליק חצי סנטימטר, קימור שדיה מתרומם מתחתיו. אני רוצה לתפוס את הסדין הזה בשיניים ולגרור אותו למטה עד שהיא תהיה חשופה מתחתיי. ואני רוצה עוד מאה דברים.

במקום זה אני מניד בראשי מהמקום בו אני יושב, על השולחן בפינת החדר ולוגם לגימת קפה נוספת.

איפוק, אני אומר לעצמי. תגלה קצת איפוק מחורבן. היא מחייכת אליי בזחירות.

"אה, אני מבינה." היא מורידה את ידיה, אחת מסתבכת בשערה והשנייה מחליקה אל מתחת לסדינים. גבה אחת מתרוממת בהזמנה. "אתה אוהב להסתכל."

אני די בטוח שאוהב כמעט כל דבר באיווי. אני רוצה את השיער השחור המשיי הזה כרוך סביב האגרוף שלי, את הפה המחייך הזה צמוד לצוואר שלי. אמש היא בילתה עשרים ושתיים דקות כשהיא מעבירה את פיה על הקעקוע שעל שריר הקיבורת שלי, ואני רוצה גם את זה. אני רוצה להשיב לה טובה, להתמקד בנמשים בצד הפנימי של מפרק כף היד שלה והסימנים שעל ירכיה.

אני מתרומם מהשולחן ומניח את הכוס בצד. אני פוסע לעבר המיטה ומביט בתנועת ידה. היא מעבירה אותה נמוך על הבטן, חיוך שובב על פניה היפות. אני מניח את הברך על המיטה ומוצא את הקרסול שלה, רגלה היחפה משתלשלת מקצה המיטה.

"אני מאוד אוהב להסתכל," אני אומר לה כשאני אווז בירך שלה ומפנה מקום לגופי בין רגליה הארוכות. אני מנשק בחלק הפנימי של ברכה וכל גופה מצטמרר. אני מצמיד נשיקה נוספת מעליה. "אבל אני יותר אוהב לגעת."

אצבע ננעצת בצלעותיי כשאני נתלש באלימות מהחלום בהקיץ האהוב עליי.

"אתה מקשיב?"

הברך שלי קופצת ונעל העבודה נתפסת בכיסא שלפניי וכמעט מעיפה את בקי גארדנר הצידה מהכיסא שלה. היא מהדקת את ידיה סביב שולי הכיסא בלפיתה עד שפרקי אצבעותיה מלבינים ושולחת אליי מבט מעבר לכתפה. אני משפיל מבט לנעליי וממלמל התנצלות. "אני מקשיב," אני אומר לסטלה ומעיף את ידה.

בערך. לא ממש. יש יותר מדי אנשים בחדר הזה. כל בעלי העסקים של העיירה רחוסים יחד בחדר הישיבות במרכז הקהילתי, חדר ישן שאני די בטוח שהשתמשו בו כדי לאפסן את קישוטי חג הפסחא, אם ניקח בחשבון את הארנב הטיפה מבהיל בגובה כמעט שני מטרים בפינה האחורית של החדר. בחדר עומד ריח של קפה ישן וספריי לשיער והנשים מסלון היופי לא הפסיקו לקרקר מצחוק מהרגע שהגיעו. זה כמו לשבת ברגליים משוכלות בלב תהלוכה כשהמתופפים צועדים סביבי. כל הרעש גורם לכתפיי להתהדרק, עקצוץ של אי־נוחות דוקר בעורפי.

ואני כל הזמן מישיר מבט לארנב ההוא.

בדרך כלל אני לא מגיע לפגישות האלה, אבל סטלה התעקשה. רצית להיות שותף, היא אמרה. זה מה ששותפים עושים.

חשבתי שלהיות שותף אומר שאוכל לקנות דשן יקר בלי לשאול אף אחד, ולא להשתתף בישיבות חסרות מטרה. יש סיבה שבגללה

בחרתי בעבודה שבה אני מבלה שבעים וחמישה אחוזים מהיום שלי בחוץ.
לבד. בשקט.

אני מתקשה לשוחח עם אנשים. נאבק למצוא את המילים הנכונות בסדר הנכון ברגע הנכון. בכל פעם שאני מגיע לעיירה, אני מרגיש כאילו כולם מסתכלים עליי. אני יודע שאני מדמיין חלק מזה, אבל חלק מזה... חלק מזה זאת סינדי קרוסוול שמעמידה פנים שהיא מחליקה במעבר בבית המרקחת כדי שאצטרך לעזור לה לקום. או בקי גארדנר מבית הספר ששואלת אותי אם אוכל לארגן טיול שטח, תוך כדי שהיא לוטשת בי מבטים כאילו אני סטייק עסיסי בתוספת תפוחי אדמה. אין לי מושג מה קורה בחצי מהזמן שאני בעיירה, אבל אני מרגיש כאילו אנשים פשוט יוצאים מדעתם.

"אתה לא מקשיב," לילה אומרת מימיני, רגליה משוכלות וידה מפשפשת בקערת פופקורן ענקית שהיא הביאה איתה. לילה מנהלת את המאפייה בחווה וסטלה אחראית על הצד של התיירות והשיווק. כיוון שאינגלוויילד היא בגודל של בול דואר וסטלה חשה צורך עמוק ביותר להפוך את חוות לאבלייט לאבן הפינה של הקהילה, מצופה מאיתנו להיות מעורבים עכשיו בחלק גדול מענייני העיירה.

אני אפילו לא יודע על מה הפגישה הזאת.

"מאיפה הגיע הפופקורן הזה?" אני משנה נושא.

אני מעיף מבט בשקית העצומה שדחוסה מתחת לכיסא של לילה. אני יודע בוודאות שיש בשקית בראוניז וחצי קופסת קרקרים. היא טוענת שהפגישה הדו־חודשית של בעלי העסקים הקטנים של אינגלוויילד בלתי נסבלת בלי חטיף ואני נוטה להסכים. לא שהיא מכבדת אותי בכיבוד שהביאה.

לילה מסוככת אצבע אחת לפני הפנים שלי ומתעלמת מהשאלה ששאלתי. "יש לך את המבט החולמני ההוא על הפנים שלך. אתה חושב על אוולין."

"אני לא." אני נאנח ומגלגל כתפיים, נואש לשחרר את המתח שיושב ביניהן. "חשבתי על גידולי הפלפל," אני משקר.

אני לא מרוכז. אני ככה מאז שני הלילות המעורפלים ההם

באוגוסט. עוד חלק מזיעה. שיער שחור כמו הלילה. לאיווי סיינט ג'יימס היה ריח של מלח ים וטעם של הדרים. הראש שלי מעורפל מאז.

לילה מגלגלת עיניים ודוחפת לפיה עוד חופן פופקורן. "אוקיי, בטח. מה שתגיד."

סטלה שולחת יד מעליי וחוטפת את הקערה מידיה של לילה. "הם מתחילים. יהיה מעולה אם נוכל להעמיד פנים שאנחנו מקצועיים." אני מרים את הגבות. "בשביל אסיפת העיירה?" "כן, בשביל אסיפת העיירה. זאת שאנחנו כרגע משתתפים בה." "אה, כן. תמיד מאוד מקצועיים."

באסיפת העיירה הקודמת, פיט קרופרד ניסה לחסום את ג'ורג'י סימנס במהלך הצבעה על הגבלות חניה חדשות מול הקר-אופ. הוא שחזר מחדש את הסרט 'ספיד', עם כל האביזרים והקולות.

סטלה נועצת בי מבט ופונה לקדמת החדר כשהקערה מעורסלת בזרועה. לילה מתקרבת ומניחה את הסנטר שלה על כתפי. אני נאנח, מביט בקורות העץ הכבדות שחוצות את התקרה ומתפלל לסבלנות. תקוע שם בלון חסר אוויר, שכנראה נשאר מאירועי יום האהבה שהעיירה קיימה בחודש שעבר. נראה לי שזה היה אירוע ספיד דייטינג. האחיות שלי ניסו להכריח אותי ללכת, אז ננעלתי בבית וכיבתי את הטלפון. אני בוהה בבלון במצח מקומט. לב אדום ודהוי, חסר אוויר ותקוע, חבל מלופף סביבו.

"דיברת איתה מאז שהיא עזבה?" לילה שואלת.

כמה פעמים. הודעה סתמית שנשלחה באמצע הלילה אחרי בירה אחת יותר מדי. תגובה גנרית. תמונה שלה בשדה פתוח, איפשהו בעולם, עם שורת טקסט שאומרת, לא יפה כמו החווה שלך, אבל עדיין די יפה. הפלתי את הטלפון לאדמה כשההודעה הזאת נכנסה, האגודל שלי עובר קדימה ואחורה על המילים שלה כאילו היה זה העור שלה.

משפיענית ברשתות חברתיות. ומתברר שמשפיענית חשובה. אני עדיין מנסה לעכל את זה. מעל למיליון עוקבים. חיפשתי אותה לילה אחד כשהרגשתי שדממת הבית שלי חונקת אותי, האגודל שלי מתופף

על מסך הטלפון. בדקתי את החשבון שלה ולא יכולתי להוריד את העיניים מהמספר הקטן ההוא למעלה.

מעולם לא נכנסתי לחשבון שלה שוב.

כבר היו לי לפני כן סטוצים ללילה. הרבה. אבל אני לא מצליח להוציא את איווי מהראש. לחשוב עליה זה כמו רעב בבטן חלולה, כמו זמזום מתחת לעור. בילינו יחד שני לילות בבר הרבור. אני לא אמור... אני לא יודע למה אני עדיין רואה אותה כשאתה עוצם את העיניים. סדיני המיטה מתלפפים סביבה. שיערה בפניי. חצי החיוך ההוא שהטריף אותי.

"חשבתי על פלפלים," אני אומר שוב, נחוש להיאחז בשקך הזה. עדיף שלא לתת ללילה אצבע. אחרת היא תיקח את כל היר ובנוסף את כל הזרוע, סתם בשביל הכיף. גדלתי עם שלוש אחיות. אני יודע לזהות חקירה מתקרבת כמו שינוי בכיוון הרוח.

"הפרצוף שלך לא אומר שאתה חושב על פלפלים. הוא אומר שאתה חושב על אוולין."

"תפסיק להסתכל על הפרצוף שלי."

"תפסיק לעשות את הפרצוף שאתה עושה ואני אפסיק להסתכל עליך."

אני נאנח.

"אני פשוט חושבת שזה חבל, זה הכול." לילה שולחת יד מעליי וחוטפת עוד חופן פופקורן, ואחד נוחת בחיקי. אני מעיף אותו ממני ופוגע לבקי גארדנר בדיוק בחלק האחורי של ראשה. אלוהים. אני מתכווץ ושוקע עמוק יותר בכיסא. "נראה שהייתה כימיה בין שניכם." נראה היה שהסתובבנו זה סביב זה כמו שני גורי תתולים מפחדים. אחרי שהלכתי לבקר אותה במלון של העיירה, הבטחתי לה שאתן לה מרחב לעשות את העבודה שלה. היה קשה יותר משציפיתי לעמוד בהבטחה הזאת. לראות אותה עומדת בין שורות על גבי שורות של עצים בחווה, חיוך על פניה, ידיה עוברות על הענפים... טוב, זה היה כמו לחטוף מחבט בייסבול בפנים. שוב ושוב. אבל התחרות הזאת הייתה חשובה כל כך לסטלה, ולא התכוונתי להרוס את הסיכויים שלנו בגלל... בגלל...

קראש? פלרטוט?

אני אפילו לא יודע איך לקרוא לזה.

מה שאני כן יודע זה שהיה לי מאתגר להיות בקרבתה. לא יכולתי להפסיק לחשוב על גופי כרוך סביב גופה. על טעם עורה ממש מתחת לאוזנה. על מה שהרגשתי כשכל השיער הזה התחכך בלסת שלי, על כתיפי, על החלק העליון של ירכיי. מצאתי את עצמי רוצה להצחיק אותה, רוצה לדבר איתה.

אני יכול לספור על יד אחת את מספר האנשים שאני רוצה לדבר איתם.

אבל נכנסנו לשגרה כשהיא הייתה כאן. שיחות מנומסות והנהונים אדיבים. פרוסה יחידה של לחם זוקיני שחלקנו בינינו בשעות אחר הצהריים השקטות – מרחק רב בינינו. אותו זרם חשמלי שחיבר בינינו בפאב קטן במיין נארג מחדש באיטיות לחוט דק של קשר. ואז היא עזבה. שוב.

ולרוע מזלי, עדיין לא הבנתי איך להפסיק לחשוב עליה.

"איזה סוג של פלפלים?"

אני מניד בראשי פעם אחת, מנסה להיפטר מהדימוי של אוולין עומדת בין שני עצי אלון ענקיים בקצה השטח, פניה בפרופיל ופונות אל השמיים. השמש צבעה אותה בגווני זהב נוצצים, עלים מרחפים בעדינות סביבה. אני מכחכח בגרון ומשנה תנוחה על הכיסא המתקפל, הברך שלי נחבטת בברך של לילה. אני גדול מדי בשביל הכיסאות האלה, ויש יותר מדי אנשים מחורבנים בחדר הזה. "מה?"

"איזה סוג פלפלים אתה שותל? לא ראיתי שום סימונים של פלפלים בשדה."

העורף שלי מתחמם. "את אף פעם לא יוצאת לשדות."

"אני בשדות כל יום."

היא עוברת בשדות, כן, בדרך למאפייה שממוקמת בדיוק בלב ליבם. אבל היא אף פעם לא מגיעה לאזור של גידולי הירקות. אלא אם כן היא צריכה משהו. אני מגרד את הלסת בתסכול. אני מוכן להמר על כל החסכוניות שלי שמחר בבוקר יהיה לה מה לחפש שם.

"גמבה," אני מצליח לסנן מבין שיניים חשוקות.

שיט, עכשיו אני באמת צריך לשתול גמבות.
לילה מהמהמת, עיניה נוצצות בשוכבות "באיזה צבע?"
"מה?"

"איזה צבע של גמבה" – היא מדגישה את המילים באופן מעצבן –
"שתלת?"

"הוא שתל פלפלים אדומים בשדות הדרום-מזרחיים, בשתי
השורות שליד הקישואים. ואם לא תתרכזי, לא תקבלי אפילו אחד,"
סטלה אומרת בזעף.

לילה ואני מביטים בה בהלם. לא מתאים לסטלה להתרגז. שלא
לדבר על כך שההצהרה שלה... פשוט לא נכונה. ושנינו יודעים את זה.
המתח מתפוגג מעט מכתפיה והיא שוקעת בכיסאה, מושיטה
ללילה את קערת הפופקורן.
"סליחה. אני פשוט לחוצה."

"מן הסתם," לילה צוחקת, ידה חוזרת לחטט בקערת החטיפים
שלה. העיניים שלה ננעלות על שלי, ומבטה מצטמצם עד שאני
רואה רק הבזק ירקרק בעיניה. יש לה עדיין קצת ריבה בשיער
מהאפייה מוקדם יותר היום. נראה שזאת ריבת תות. היא מכוונת
אצבע אל בין הגבות שלי וטופחת שם פעם אחת. "אל תחשוב שאני
אשכח מזה."

אני מסיט את ידה. מבחינתי היא יכולה להתעקש על הנושא הזה
גם חצי שנה. זה פשוט יהפוך לרעשי רקע.

אני מפנה את תשומת ליבי לסטלה ומצמיד את הנעל שלי אל
שלה. היא מפסיקה את הנקישות העצבניות של רגלה ומעווה את
פניה. "מצטערת."

"אין לך על מה להתנצל." אני מושך בכתפיים וסורק את שאר
החדר. "לוקה לא מגיע?"

אם לוקה היה כאן, הוא היה מעביר את ידו בין השכמות שלה והיא
הייתה נמסה כמו חמאה. הם היו ככה עוד הרבה לפני שהפכו לזוג,
ולקח להם כל כך הרבה זמן להבין מה נמצא ממש מול עיניהם שזה
כבר נעשה מביך. לא זכיתי בהתערבות שכל העיירה הייתה מעורבת
בה, אבל זה היה קרוב. גאס מתחנת הכבאות לא מפסיק לדבר על זה.

הוא אפילו הכין לוח לתלות מעל מפרץ האמבולנסים בתחנה. כתוב עליו השדכן מספר אחת של אינגלוויילד, כאילו שהיה לו איזשהו קשר לעובדה שלוקה וסטלה רצו זה את זה במשך כמעט עשור. אני שוקע עוד יותר בכיסא ומנסה לסדר שוב את הרגליים שלי כדי שאצליח איכשהו להתאים לכיסא הארור הזה.

"הוא בדרך," היא אומרת, העיניים שלה מזנקות אל הדלת ונשארות נעוצות בה כאילו תוכל לזמן אותו בכוח הרצון בלבד. היא מסיטה מפניה תלתלים שחורים סבוכים. "אבל הוא מאחר."

"הוא יגיע," אני מרגיע אותה. אני די בטוח שלוקה לא היה מחמיץ את האסיפה הזאת, לא משנה מה. גם אם האימא האיטלקייה הזעירה שלו וכל אחיותיה המפחידות היו חוסמות את הדלת. אם הוא אמר שהוא יבוא, הוא יהיה פה.

"הי." אני מנמיך את קולי ורוכן קרוב יותר, מודע ללילה שעדיין מכרסמת מימיני. היא התחילה לזרוק חתיכות פופקורן באוויר ולתפוס אותן בפיה. היא לא מפספסת אפילו פעם אחת. "לא שתלתי גמבות." נראה שזה קצת מרגיע את סטלה, חיוך ערמומי מעקל את פינות שפתיה. "אני יודעת."

"אז למה שיקרת?"

"כי נראה היה שהיית זקוק להצלה. ואני מבינה דבר או שניים על הצורך בהבנת רגשות לפני שאפשר לשתף אותם עם כולם." הדלת לאולם נפתחת בחריקה ולוקה נכנס פנימה, העיניים שלו סוקרות את החדר. שערו מזדקר לכל כיוון ושולי החולצה שלו חצי דחופים לתוך הג'ינס. נראה כאילו הוא רץ לכאן היישר מגבול דלאוור. סטלה משחררת אנחה וחיוך רחב מתפשט על פניה. חיוך תואם עולה על פניו של לוקה ברגע שהוא מוצא אותה בקהל. לראות אותם יחד זה כמו לדחוף קאפקייק היישר לתוך הפנים שלי.

"וחוץ מזה..." סטלה לא מורידה את המבט מלוקה כשהוא מנסה לפלס את הדרך בין שורות של אנשים כדי להגיע לכיסא הריק שלידה. הוא מפיל כיסא מתקפל וכמעט שולח את סינדי קרוסוול אל הרצפה יחד איתו. "כבר הרבה זמן שאני רוצה שנגדל גמבות בחווה." "אה, אוקיי. אז זה העניין."

"לוקה מכין פלפלים ממולאים ממש טעימים." היא מגחכת כשלוקה מתיישב בכיסא שלידה. ידו מייד מתגנבת מתחת לשערה וכתפיה מתנועעות קלות כשהיא נשענת עליו. אני מסיט את המבט אל חזית החדר, שם שריף ג'ונס מתארגן ליד פודיום מעץ, אבל אני לא מפספס את הלחשושים השקטים ביניהם, את איך שסטלה מצמידה את גופה לגופו. את איך שלוקה משחיל את רגלו בחלק התחתון של הכיסא שלה ומושך אותה קצת יותר קרוב.

זאת לא הפעם הראשונה שאני מקנא בהם. מעולם לא היה לי את זה עם אדם אחר. מעולם לא הצלחתי לנוע בעדינות לתוך המרחב של מישהו, להצמיד את קצות האצבעות שלי לעור שלהם, לראות אותם נשענים עוד יותר לתוכי.

אני חושב על האגודל שלי על שפה תחתונה מלאה, אדומה כדובדבן, ונע בכיסא. הברזל חורק תחתיי בצורה מאיימת.

ממש הייתי רוצה להפסיק לחשוב על אוולין. לילה נוטה לכיווני, הקערה שלה ננעצת לי בצלעות. "ארון הציוד פנוי אם שניכם רוצים חדר."

אני פולט נחרת צחוק. סטלה נאנחת. לוקה רוכן קדימה ושולח את ידו לקערת הפופקורן.

"יש בארון מנעול?"

לילה צוחקת מספיק חזק כדי למשוך את תשומת הלב של האנשים שיושבים בקדמת החדר. חלק מנשות סלון היופי עוצרות את שיחתן ונועצות בנו מבטים, ואלכס מחנות הספרים מרים את הקפה שלו לשלום. אני מבחין בסגן השריף קיילב אלוורז שעומד מאחורי השריף, חיוך מרקד על שפתיו, מבטו נעוץ בלילה.

אני לוכד את מבטה של סטלה והיא מחייכת.

"טוב, בואו נתחיל." שריף דיין ג'ונס מכחכח בגרון ואז מכחכח שוב, והפטפוטים בחדר שוככים כשכולם מתמקמים ומחכים לתחילת האסיפה. "נושא ראשון על הפרק. גברת ביאטריס, מחלקת המשטרה תעריך מאוד אם תפסיקי לנסות לגרור בעצמך את המכוניות שחונות מול בית הקפה. אין לך את הציוד הנדרש והשימוש ברכב שלך כאיל ניגוח גרם לכמה תלונות."

"היא ניסתה להרוג אותי!" סאם מונטז צועק מהחלק האחורי של החדר, הכובע שלו נופל הצידה כשהוא מזנק מהכיסא. "יצאתי מהמכונית לדקה – גג שתיים – והיא ניסתה להרוג אותי!"

אני מסתיר חיוך מאחורי האגרופ שלי. לסאם יש הרגל מגונה לחנות חניה כפולה. בדרך כלל זאת לא בעיה בכבישים הקטנים של העיירה שלנו, אבל זה עדיין מרגיז. אני בקושי רואה את קודקוד ראשה של גברת ביאטריס בקצה השורה הקדמית, שעה האפור אסוף לפקעת מבולגנת. היא ממלמלת משהו שאני לא ממש מצליח לקלוט. דיין מזדעף וקיילב כמעט בולע את הלשון.

"טוב, אין צורך בשפה כזאת. אם מישו חוסם את אזור הפריקה, את יכולה להתקשר אליי או אל קיילב."

היא ממלמלת משהו נוסף, ושירלי מהמספרה נשנקת מזעזוע. דיין צובט את גשר האף. "בִּי, מה אמרתי לך על איומים באלימות בנוכחות שוטר? סאם, שב."

סאם מתיישב בכבדות במקומו ומרים את הכובע שלו. לוקה שולח יד כדי לקחת חופן פופקורן נוסף מהקערה של לילה.

"לא סיפרת לי את האמת על האסיפה הזאת, לה-לה."

"בדרך כלל הן לא כאלו ססגוניות," סטלה אומרת לו ולוקחת חופן פופקורן שהוא מציע לה.

"הן כן," לילה ואני עונים פה אחד.

"הנושא הבא –" דיין מסתכל על ערמת הניירות על הפודיום ופולט אנחה חנוקה. הוא נועץ בקיילב מבט מתחנן. קיילב מושך בכתפיו ודיין פונה בחזרה לחדר. "גברת ביאטריס, אם תואילי בטובך להסיר את מודעות המבוקשים מחלונות החנות, זה יהיה מעולה."

הפעם אני לא היחיד שצריך להחניק צחוק. החדר פורץ במלמולים שקטים וקיילב נאלץ להסתובב כדי להסתיר את חיוכו, גבו פונה לקהל וכתפיו רועדות. כבר חודשים שגברת ביאטריס תולה מודעות מבוקשים בחלונות שלה, מאז שהיא תפסה בשירותים זוג תיירים עושים שימוש חדש ויצירתי בכיור.

דיין מטה את הראש כדי להקשיב למה שיש לגברת ביאטריס לומר בנושא. "אני מסכים שהתנהגות מגונה בפומבי זאת עבירה, אבל שוב,

פשוט תתקשרי אליי או אל קיילב. "הוא מרים את ידו כדי לקטוע את תגובותיה ומעיף מבט למטה לדפים שעל הפודיום, להוט להמשיך בסדר היום. אבל מה שהוא רואה גורם לו לאסוף את כל ערמת הניירת באנחה. "אוקיי, ביאטריס, מן הסתם את ואני צריכים לקיים שיחה בארבע עיניים. נדון ב" – הוא הופך את הניירות ומביט בהם שוב – "שבעת הנושאים האחרים בפעם אחרת."

"אתם חושבים שמישהו התלונן על זה שהיא מסרבת לקנות חלב שקדים?" לילה מסננת בלחישתה. האמת שהיא כן קנתה חלב שקדים. היא פשוט שמה אותו בכלי שכתוב עליו מיץ היפסטורים.

"זה בטח קשור בקארן ובתקרית הלאטה," אני אומר. נדיר שאני מגיע לעיירה בשעות אחר הצהריים, אבל במקרה עברתי ליד בית הקפה ביום שגברת ביאטריס סירבה לתת שירות לקארן וילקס מפני שהיא נהגה בחוסר נימוס כלפי המלצרים. הלאטה איכשהו מצא את עצמו על מעיל הטייסים עשוי הפרווה המלאכותית של קארן. על זה אי אפשר להאשים אותה.

"טוב." קולו של דיין רועם בחדר וכולם נרגעים שוב. "הבא בתור. הפיצרייה... ממ..." הוא מהסס, משפשף בקצות אצבעותיו את שפמו ואחר כך את סנטרו. הוא טופח שם פעם אחת ומעיף מבט סביב החדר. "מאטי רוצה להודיע לכם שיש החודש מנה מיוחדת. חצי מההכנסות של ימי רביעי יועברו לבית הספר היסודי כדי לממן את טיולי המדע שלהם."

ידה של סטלה מתרוממת במהירות באוויר. דיין נראה כאילו הוא רוצה לצאת מהאולם ופשוט להמשיך ללכת. "כן, סטלה?" "זה הזמן הנכון לשתף שאני חושבת ששניכם הזוג המתוק ביותר שאי פעם ראיתי ולאחל לכם ברכות על כך שסוף-סוף עברתם לגור ביחד?"

"אני אוהבת את מקלעת הפרחים ששמתם על הדלת," מייבל ברוסטר מוסיפה מאיפשהו באמצע החדר. "ואת אמבטיית הציפורים בחצר הקדמית. לא ידעתי שיש לך כזה כישרון לגינון, שריף." שאר הנוכחים בחדר פורצים בסדרת הערות ושאלות לגבי חי האהבה של השריף.

"ראיתם אותם בשוק האיכרים? אני נשבעת שבחיים לא ראיתי את דיין ג'ונס מחייך כל כך הרבה."

"את מתכוונת שהוא חייך פעם אחת? כי אני חושב שזה השיא הקיים עד כה."

"הם החזיקו ידיים. הוא קנה למאטי פרחים."

"איפה מאטי באמת? אתה לא יכול לסגור אותו בבית רק מפני ששניכם ביחד עכשיו."

אני שוקע עמוק יותר בכיסא, ההמולה סוגרת עליי. זה כמו זמזום בחלק האחורי של ראשי, כמו צלצול באוזניים. אני מצמיד אגודל עמוק לתוך כף ידי ומנסה להתמקד בזה.

דיין עומד בקדמת החדר ונראה כאילו הוא עומד להתפוצץ, לחייו בוערות ואדומות מעל הזקן שלו, ידיו מתעסקות בכובע התחוב מתחת לזרועו.

אני דוחף בעדינות את סטלה עם המרפק שלי. "את לא דואגת שזה יתהפך עלייך?"

"למה אתה מתכוון?"

אני מחווה בינה ובין לוקה. "מתי שניכם עוברים לגור ביחד?"
"אה." היא מנופפת בידה בחוסר דאגה. "ברגע שנצליח לחשוב איך להוסיף עוד מקום. אני חושבת שלוקה עוד לא מוכן לכל הבלגן המפואר שלי."

סטלה גרה בקוטג' בצד השני של החווה, בית קטנטן מלא עד אפס מקום בכתבי עת ישנים וספלי קפה חצי מלאים. נראה כאילו אישה בת שמונים עם בעיית אגרנות גרה שם, לא משנה כמה לוקה מנסה לסדר. פעם שמעתי אותם מתווכחים על מגבות מטבח עם גמדים עליהן. סטלה לא רצתה לזרוק אותן כי מתברר שאי אפשר להתעלם מהן והן תמיד מעוררות שיחה.

"נעבור לגור יחד כשנוכל להוסיף חדר שינה או שניים, כדי שיהיה לו מקום לבכות בו כשאני לא מקפלת את החולצות שלו בדיוק כמו שצריך." היא מושכת בכתפיה, מנענעת את הזרוע שלוקה כורך סביבה. הוא צובט אותה קלות בלי להסתכל אפילו, והחיוך שלה מתרחב עוד יותר. "אני שמחה לדבר על זה עם כל מי ששואל. ובכל

זה אני מתכוונת... שדיין צריך לדעת שאנחנו אוהבים אותו. שאנחנו אוהבים אותם. פעם הוא אמר לי שהוא חושב שהוא לא מספיק טוב בשביל מאטי. הוא פחד לקחת את הסיכון. "היא נשענת קרוב ללוקה, הרקה שלה על סנטרו. "מגיע לו לדעת שכל העיירה מחזיקה לו אצבעות. שאנחנו שמחים שהוא שמח." הכול טוב ויפה, אבל דיין נראה כאילו הוא רוצה שהרצפה תבלע אותו.

"גם אם זה יפריע להמשך האסיפה?"

היא מחייכת. לוקה צועק משהו על הדפסי חרסינה תואמים. האנשים בחדר מגיבים בתרועה ודיין מצמיד אגרוף למצחו. "במיוחד אז."

אני מגחך, נשען אחורה בכיסא, משלב זרועות על החזה, מושך נמוך על עיניי את כובע הבייסבול ומותח את הרגליים עד כמה שאפשר. מניסיוני, עדיף לחכות שהכול יירגע מעצמו. אני עוצם עיניים, נושם עמוק וחושב על פלפלים.

פרק 2 ❧❧

אוולין

"אה, הי." מישהו מכחכח בגרון מעליי, נהמה מחוספסת. "את מחכה למישהו?"

אני מרימה מבט מהטלפון ורואה דמות גבוהה נשענת על קצה השולחן, זעף מעקל את שפתיו כלפי מטה. אני חושבת שלא ראיתי אותו מחייך פעם אחת מאז שהגעתי לכאן – בפעמים המעטות שראיתי אותו, כמובן. נדמה לי שהוא הסתתר באחד האסמים בכל פעם שסיירתי בשטח. זה מעציב אותי.

וגם קצת מרגיז.

"אני לא." אני דוחפת במגף את הכיסא הריק שמולי. הזמנה אילמת.

הוא מהסס רגע ואז דוחס את גופו לתוך הכיסא הקטן שמולי. אני מתבוננת בו מעל שפת ספל הקפה. מרפקים על השולחן, כתפיים שחוחות. גופו מצטנף קדימה כשהוא בוחה בשולחן כאילו הוא מחזיק את כל סודות היקום. דקות חולפות והוא לא אומר מילה.

"אז..." אני משעינה את הסנטר על ידי ולוגמת לגימה קולנית מהקפה שלי. אני שומרת על טון קליל ועליז, שמהווה ניגוד מוחלט למבוכה המתוחה שמפתלת לי את הבטן. אימא שלי אומרת שאני לא נותנת למצבי רוח של אנשים אחרים לחדור אליי. שאני יכולה להאיר אפילו את ענני הסערה הקודרים ביותר.

עם בקט, אני מרגישה כאילו שנינו ענני סערה. ביחד, אנחנו מונסון.

"איך עובר היום שלך?"

הוא מרים אליי מבט, חתיכת לחם זוקיני תלויה באופן מושלם על קצה המזלג שלו. "הממ?"

"היום שלך", אני חוזרת על דבריי. אם הוא היה רוצה לשבת בשקט, הוא היה יכול ללכת לכל אחד מהשולחנות הריקים הצמודים לקיר. במקום זה, הוא התיישב לידי. "איך הולך?"

"אה." הוא זע בכיסא ומעביר את אגודלו על שפת צלחת הפורצלן. "בסדר", הוא ממלמל. עיניים כחולות-ירוקות מציצות אליי ואז שוב משפילות מבט. דממה מביכה נוספת, שקט שנמתח רגע אחד יותר מדי. אני לא מאמינה שהאיש הזה פשוט ניגש אליי בבר והצמיד את גופו לגופי. שהוא רכן לתוך המרחב שלי עד שיכולתי להריח את גשמי הקיץ על עורו ושאל אותי מה אני שותה. "שלך?"

"בסדר." אני רוצה להעיף את הצלחת שלו בחלל המאפייה, ולו רק כדי לחלץ ממנו תגובה כלשהי. אני מחכה שהוא יגיד עוד משהו, וכשהוא ממשיך לשתוק, אני נאנחת. "סטלה לוקחת אותי לסיור בשדות מאוחר יותר."

הוא משמיע צליל חצי מתעניין.

"ממש יפהפה כאן."

הוא פולט צליל חנוק נוסף.

טוב, בסדר.

אני נשענת בכיסא, משלבת זרועות על החזה ומביטה החוצה דרך חלון שמשתרע מהרצפה ועד לתקרה משמאלי. מהזווית הזאת אני יכולה לראות כמה ילדים מסתובבים בין העצים וסנאי קטנטן מסתתר בין השיחים, חופר בור באדמה. המאפייה מסתתרת באחד השדות, הפתעה שהמבקרים נתקלים בה במקרה כשהם יוצאים לחפש את עץ חג המולד המושלם. בפנים, אדים נאספים בתחתית החלונות, מסגרת מושלמת של אפור-לבן. ענפי עצים מתחככים בחלונות. אני

מרגישה כאילו אני באחת מגליות חג המולד הווינטג' הן ואני מתערכת שהמקום הזה כמעט קסום כשירד שלג.

"את יודעת, עברתי קודם ליד שדות התותים."

אני מחזירה את המבט לבקט, שעדיין בוהה בצלחת המטופשת ההיא. "כן? לא ידעתי שיש לכם פה שדות של תותים."

הוא מתעלם ממני והגרירת שלו עולה כשהוא בולע במאמץ. הוא מאופק. מבודד. במרחק מיליון קילומטרים מכאן. "אני חושב ששמעתי כמה מהם בוכים..."

"מה?"

"התותים", הוא מסביר. "שמעתי כמה מהם בוכים."

אני ממצמצת אליו. "אין לי מושג על מה אתה מדבר."

"זה בגלל..." חיוך קטן מעקל את זווית פיו ממש בפניה. חיוך שמושך את שפתו התחתונה כשהוא זז מעט בכיסא, ואני נזכרת, מייד, איך הרגשתי כשהחיוך הזה היה תחוב בשקע שבין הכתף שלי לצווארי. הוא מביט בי מבעד לריסים, וזה כמו הרגע ההוא אחרי הסערה, כשהשמש מחליטה פתאום להציץ מאחורי עננים כבדים וגשם עדיין מטפטף מקצה הגג, העצים, תיבת הדואר שבפניה. "הם קלטו שעשו מההורים שלהם ריבה, אני חושב."

לוקח לי רגע להבין.

בדיחה.

בקט סיפר הרגע בדיחה.

וגם בדיחה ממש טיפשית.

צחוק מופתע פורץ ממני, עליז וחזק. כמה אנשים מסתובבים ומביטים בנו.

אבל אני עסוקה מדי בבהייה בבקט, החיוך שעל פניו רחב וחסר מעצורים. קצת פראי. יפהפה.

אני מצמידה אגרופי לשפתי ומתענגת על עיניו המבריקות. הוא משפיל את ראשו ונוגס נגיסה נוספת מלחם הזוקיני. "זאת הייתה בדיחה מטופשת", אני אומרת לו.

"כן." החיוך שלו הופך למשהו רך. משהו שחשתי קודם לכן עם כף ידי באמצע הלילה. "כן, זאת הייתה בדיחה מטומטמת." בעיטה חדה בשוק מושכת אותי מהחלום בהקיץ שאני שקועה בו. אני קופצת בכיסא, דופקת את הברך בחלק התחתון של שולחן העץ המשתרע לאורך החדר. ג'וזי נועצת בי מבט ממקומה מולי, הגבות שלה מורמות. אני לא מצליחה למנוע מהמחשבות שלי לנדוד מאז שהתיישבתי בפגישה הזאת, ולפי החבורה שמתחילה להופיע לי על הרגל, היא שמה לב.

"מה דעתך על ריקוד?"

הסוכנת התורנית שלי, קירסטין, מקישה בעט על פנקס ורוד בהיר. ורוד אדמונית. ורוד-של-שמיים-ממש-לפני-השמש-נוגעת-במים. ב-סוויי לא מאמינים שיש להצמיד סוכן אחד קבוע ללקוח. במקום זה, יש לי צי מתחלף של יועצים צעירים, יפים וטרנדיים שעומדים לרשותי. קירסטין וענן הבושם החרیف שלה גורמים לי להתגעגע לדריק וללק הזוהר שעל הציפורניים שלו. לשלי וצעפי הענק שלה.

קירסטין מהדקת את שפתיה ברוגז. "שמעת מה אמרתי?"

שיניה של ג'וזי ננעצות בשפה התחתונה שלה והיא פוערת את עיניה. המבט שלה אומר, נו? שמעת?

לא שמעתי. הייתי עסוקה מדי בלהיזכר באחר צוהריים שקט של נובמבר במאפייה שטופת שמש. אני תוהה מה בקט היה חושב על מקום כזה. אני מדמינת אותו כאן, מוצף ומבולבל, מנסה לפענח את שלטי הגיר מחוץ לכל עמדת עבודה. נועץ מבט כועס בצנצנות במטבח הפתוח. זועף מול מי המלפפונים הטריים ומגבות הידיים החמימות שמחלקים פה בחינם.

אני מנידה בראשי.

"אני מצטערת." אני מכחכחת בגרון ומהדקת ידיים סביב ספל

התה שלי. "את יכולה לחזור על מה שאמרתי?"

קירסטין מעיפה את שערה הבלונדיני המבריק מעבר לכתפה. היא מרכיבה משקפיים גדולים עם מסגרת דקה מזהב. אוסף צמידים מרקד על מפרק כף ידה. היא מרימה את קומקום התה הירוק מנטה מהמגש שבמרכז השולחן ומציעה לי. אני מנידה בראשי.

"ריקוד", היא אומרת, ומניחה את הקומקום בחזרה במקומו בשרבוב שפתיים קל. "את יודעת, כמו האתגרים האלה שרואים בכל מקום?" היא מצביעה לעבר הטלפון שלה, המונח עם המסך כלפי מעלה ליד המגש – זרם אחיד של משפיעניות רוקדות. אני מנסה לדמיין את עצמי שם, דחופה בין כל התוכן הזה. אני אפילו לא יכולה להתחיל לדמיין את זה וחשה צביטת חרדה. אני די בטוחה שבפעם האחרונה שעשיתי תנועת ריקוד מתוכננת, הייתי בת שלוש-עשרה במרתף של הוריי ושרתי לצלילי להקת הבקסטריט בווי בקולי קולות עם ג'וזי, משתמשת במטרייה בתור מיקרופון.

"אני מכירה את האתגרים," אני עונה במידה ניכרת של היסוס. אני רואה לאן זה הולך.

זה לא המקום שבו את אמורה להיות, לוחש קול בחלק האחורי של ראשי. הקול הזה הולך ומתחזק, מלווה בטפטוף קבוע של ספק. אבל אם אני לא אמורה להיות כאן, איפה אני כן אמורה להיות? מה אני אמורה לעשות? ביליתי את כל חיי בליטוש הפלטפורמה הזאת, בבניית הקהל הזה.

אני ממצמצת ומסיטה מבט מהטלפון. אני מביטה מבעד לחלון למדרכה השוקקת שמתחת, אנשים ברחוב מסיחים את דעתם. אני מסתכלת כשאנשים חולפים זה על פני זה בלי להרים מבט – זרם חסר מחשבה ואינסופי קדימה. משב רוח נושב לאורך המדרכה ומרים שוליים של צעיף אדום בוהק. לרגע, האישה שנאחזת בו נראית כאילו היא עפה, ידיה אוחזות בקצוות. היא מצליחה לתפוס אותו בדיוק כשהיא כושלת על פני חנות אמפנרס קטנטנה – בניין בצבע ורוד עז עם שרשרת נורות מלמעלה, דחוק בין חנות רשת ענקית לבנק מבריק. אישה קטנה עם עור שחום צוחקת בחלון ומצליפה עם המגבת שלה במישהו שעומד בצד השני של הדלפק. חיוך מרים את זווית פי. אני יכולה לשמוע את האושר שלה מכאן.

"איווי." אני חשה את המגף של ג'וזי מתחת לשולחן, דוחף את שלי. "את בסדר?"

"אני מצטערת," אני אומרת שוב. אני נדה בראשי ומכריחה את עצמי להתרכז בקירסטין. אני מפוזרת לחלוטין היום. אני צריכה קפה

חזק ולישון שישה ימים. "אני כאן. אני מקשיבה. תסבירי לי מה אתם מחפשים."

"אנחנו חושבים שאת צריכה להוסיף קצת כוריאוגרפיה לסרטונים שלך," קירסטין חוזרת על דבריה שוב ומדגישה כל מילה. אני מוכנה לנחש שלא אראה את קירסטין שוב אחרי היום. "סווי מאמינים שתנועה וריקוד יהפכו את התוכן שלך ליותר נגיש."

ג'וזי מפנה באיטיות את ראשה ומביטה בקירסטין. אם מבטים היו יכולים להרוג, אני די בטוחה שקירסטין הייתה עכשיו ערמת עפר. תנועה וריקוד. אני נוקשת עם הציפורן על שפת הספל.

"מה את מציעה?"

הקפיצות הקלה של שפתיה הופכת לכיווץ בין הגבות שלה. "ריקוד," היא אומרת שוב, רמז ראשון לתסכול מופיע על שפתיה התחומות קלות. "תנועה..."

אני מנופפת ביד. "כן, תנועה תהפוך את התוכן שלי לנגיש יותר. אבל אני בטוחה שאת מודעת לכך שהתוכן שלי בעיקר מתייחס לאורח חיים. הוא ממוקד במסעות." אני מקמטת את המצח. "את חושבת שאני צריכה לרקוד היפה-הופ במעבר של חנות ספרים מקומית בעיירה קטנה?"

ג'וזי פולטת נחרה. הציניות שלי עוברת לקירסטין מעל הראש. "זה מדהים," היא אומרת ושולחת ידיים נלהבות למחשב הנייד שלה. היא מתחילה להקליד בטירוף, ציפורניים משוחות בלק ורוד לוחט מרקדות על המקלדת. "איזה רעיון מדהים. אני לא מאמינה שלא חשבנו על זה."

כאב ראש עמום הולם בבסיס הגולגולת שלי. "זה לא..." אני נאנחת ומחזירה את המבט מבעד לחלון לחנות האמפנדס. האישה שצחקה בחלון איננה. "התבדחתי."

"אה, טוב..." קירסטין לא מרימה את מבטה מהמחשב שלה. "אבל

זה רעיון טוב. אולי תוכלי לפתח את זה בנסיעה הבאה שלך." ג'וזי פוערת עיניים לעברי. לפתח את זה, היא אומרת לי ללא קול. היא מחקה תנועת ריקוד משנות התשעים המוקדמות שאני די בטוחה שפיתחנו בריקוד הבקסטריט בוויז שלנו.

אני לא טורחת לכבד את ההצעה הזאת בתשובה ומנסה לשנות את הנושא. אני עייפה עד העצם. "לאן הנסיעה הבאה שלי?" חצי ממני מקווה שקירסטין תאמר לי שהנסיעה הבאה שלי היא הביתה, לדירה הקטנטנה והכמעט ריקה שאני שוכרת כאן באזור המפרץ. אני לא יודעת למה שכרתי אותה מלכתחילה. אני חושבת שישנתי שם שישה לילות בשלושת החודשים האחרונים. אבל השתוקקתי לשורשים ודירה נראתה לי כמו פתרון הגיוני. "אה, נכון. הינה."

התחלתי את השותפות שלי עם סוויי כי רציתי לעזור לעוד אנשים, לספר עוד סיפורים, לבקר בקהילות נוספות של עסקים קטנים כדי לנסות להפיץ את שמם. כמו פיט בספוקאן, חייל משוחרר עם פוד טראק שמוכר טוסט גבינה ואת מרק העגבניות – אני נשבעת! – הכי טוב שאכלתי בחיי. אליזה וחנות השמלות שלה בסקרמנטו, שמחזרת אופנה מהירה לפריטים בריי-קיימא. סטלה מחוות לאבלייט, שעובדת כל כך קשה כדי ליצור ארץ פלאות חורפית ומופלאה. לאנשים שאני מבקרת אצלם יש כל מה שהם צריכים כדי להשפיע. אני פשוט... עוזרת להם בדרך. נותנת להם דחיפה קטנה.

ניחול החשבונות כבר התחיל להיות קצת יותר מדי בשביל ג'וזי ובשבילי. בילינו יותר זמן בצד האדמיניסטרטיבי של העסק, במקום בחלק היצירתי. השותפות שלי עם סוויי אמורה הייתה להקל על כל זה. אבל למען האמת, זה כאב ראש אחד גדול.

"זה היעד הבא שלך," קירסטין מודיעה בדרמטיות שכבר התרגלתי אליה בסוויי.

מסך חלק יורד בזמזום מהתקרה. הוא מתעורר בהתפרצות צבע וקצב בס כבד ממלא את החדר. ג'וזי קופצת בכיסאה וממהרת להציל את כוס התה שלה כדי שלא תתהפך.

גופים נוצצים מתכשיטים רוקדים, זרועות מונפות באוויר. אישה עם מגפי פרווה עד הירכיים ובגד גוף סגול בוהק עם פייטים מתננדנד על גפן מעל – אני מצמצמת עיניים אל המסך – בריכת ג'לי אדומה. "שאני אמות," ג'וזי לוחשת.

כאב הראש שלי מתגבר.

"למה את מראה לי את ברנינג מן?"

"זה לא ברנינג מן. זה פסטיבל המוזיקה והאומנות אוקי'צ'ובי, קירסטין אומרת לי, כמעט מתפוצצת מהתרגשות. הצמידים שעל מפרק כף ידה משמיעים צלצול עדין שמעביר בי צמרמורת שאני מרגישה עד השיניים שלי. "זה פסטיבל חדש יחסית, וסוויי חושבים שזה יתאים להתפתחות המותג שלך."

סוויי חושבים. אני צובטת את גשר האף.

"התפתחות המותג שלי."

"כן."

"הפסטיבל מנוהל על ידי עסק קטן?" הגופים החצי-עירומים שמתנועעים ומתפתלים על המסך מסיחים את דעתי והאורות המהבהבים מחמירים את כאב הראש שלי. אני מביטה דרך חלון הזכוכית התעשייתית לשאר המשרד, שם העובדים יושבים במרחב עבודה משותף. גבר עם כובע ברט יושב בפינת החדר ומנענע את ראשו לפי המוזיקה. אישה עם קצוות שיער ורודים נראית כאילו היא מזמזמת לעצמה. אף אחד שם לא מוטרד מהרייב התלת-נשי שמתרחש בחדר ישיבות מספר שתיים. "יש מאחורי זה סיפור מעניין?" אולי אני מפספסת משהו.

"תקבלי חסות מ-CoverGirl", היא אומרת לי. המסך מתחלף לסרטון שעשיתי לפני כחודש, קליפ מאחד החשבונות שלי שבו אני מחזיקה שפופרת מסקרה כתומה בוהקת, ומשב רוח מעיף את שערי על פניי. אני חושבת שרואים את המוצר עצמו במשך פחות משנייה. המספר הקטן בפינה הימנית התחתונה מודגש. מעל לארבעה מיליון צפיות. אני מתכווצת.

התייסרתי בגלל הסרטון הזה, מהססת לגבי פרסום בולט כל כך של מוצר. זה נכון שרוב ההכנסות שלי מגיעות מחסויות, אבל הן בלייב בבלוג שלי, במרחבי המודעות. במקום שבו אנשים מצפים לראות אותן. אבל סוויי התעקשו שזה יכול להיות ניסוי חזק לתוכן ממותג נוסף, והייתי עייפה, מוסחת. נכנעתי ופרסמתי סרטון מטופש של עצמי מקדמת מסקרה.

ותראו אותי עכשיו. חסות של CoverGirl.

אני אמורה להיות מאושרת עד הגג.

למה אני לא מאושרת עד הגג?

כי זה לא המקום שבו את אמורה להיות.

אני לא אמורה להילחץ משיתופי פעולה ומקידומים ומפסטיבלי מוזיקה. ביליתי כל כך הרבה זמן ביצירת תוכן, בחתיכות קטנות ממני שהגשתי לצריכה ציבורית ומה יצא לי מזה? דירה ריקה ומיליוני זרים שעוקבים אחרי כל תנועה שלי.
אני כל כך עייפה.

"אני חושבת שאני צריכה הפסקה." המילים נפלטות מהפה שלי באנחה, שקטות, אך צוברות כוח כשהן מתמקמות בחלל שבינינו. אני מגלגלת אחורה את הכתפיים ונושמת עמוק. אני מרימה את הסנטר.
"אני צריכה הפסקה."

ג'וזי מאגרפת את ידה לאות ניצחון בצד שלה של השולחן.
"אזמין לך חבילת ספא במלון שלך באוקי'ובי," קירסטין אומרת.
יש לי הרגשה שאוקי'ובי לא ידועה בחבילות הספא שלה. "אה! אם תרצי להאריך את הטיוול ולהתחיל במיאמי, אני בטוחה שנוכל להשיג לך כמה חסויות מכמה מועדונים."

אני מנידה בראשי ודוחפת את כוס התה בחזרה לצלחת החרסינה המעוטרת. אני בהחלט לא רוצה ללכת למועדונים במיאמי. "לא, אני מתכוונת שאני הולכת לקחת הפסקה. מכל ה... זה."

קירסטין ממצמצת אליי מאחורי המסך שלה. אני רואה את האנשים הרוקדים מאוקי'ובי משתקפים בעדשות הענק של משקפיה. זה מבלבל, כמו משהו מתוך אליוס בארץ הפלאות. היא פוערת אליי עיניים, ידיה קפואות מעל המקלדת. "כאילו... חופשה?"

"בטח." זאת מילה טובה לזה. יש לי מספיק כסף בחיסכון כדי לצאת למיני חופשה, אחרי שנים של תכנון פיננסי דקדקני. הכנסה של משפיענית רחוקה מלהיות יציבה, ותמיד פחדתי שתשומת הלב תיעלם באותה המהירות שבה היא הגיעה. מדיה חברתית היא דבר הפכפך.

אולי חופשה זה בדיוק מה שאני צריכה. מקום להתמקד מחדש, להתייבב.

אני מסתובבת ומביטה מעבר לכתפי דרך החלונות הגדולים אל חנות האמפנדרס שמתחת. אני מתחילה לאסוף את הדברים שלי. קצת מרחב לאכול אמפנדות.

"אבל... תמשיכי להעלות פוסטים, נכון?" יש בקולה של קירסטין רמז לאי-שקט כשהיא מחליקה מהכיסא והולכת אחריי לכיוון הדלת. ג'וזי מחכה לי בכניסה לחדר, גאוה שקטה בעיניה החומות הגדולות. היא הייתה מוכנה לעזוב מהרגע שנכנסנו. אני חושבת שהיא אפילו לא ארזה את המחשב שלה. היא קופצת קצת במקום, תלתליה קופצים יחד איתה.

קירסטין ממשיכה ללכת אחרינו, נאחזת בשפת חלון הזכוכית התעשייתית כאילו היא עומדת לקפוץ ממטוס. "את לא, כאילו, תיעלמי לחלוטין?"

אני מושכת בכתפיי. "עוד לא ממש חשבתי על זה." אבל עכשיו כשהיא אומרת את זה, להתעלם לחלוטין מהערוצים שלי ברשתות החברתיות במשך כמה שבועות נשמע מדהים. אני משחילה את זרועותי לשרוולי המעיל. "יש לי חסויות שאני מחויבת אליהן בחוזה?"

היא כמעט רצה לשולחן, מדפדת במחברת הוורודה שלה. "לא." פניה נופלות באכזבה. "לא, את לא מחויבת לפרסם כלום אבל יש קצת התעניינות מריי-באן, אם תרצי..."

"זה בסדר, תודה." אני מנסה לרכך את הסירוב המהיר שלי. "תקשיבי, קירסטין. אני אסירת תודה על העבודה שעשית על הפרויקט הזה, אבל אני חושבת שהכי טוב אם אקח עכשיו צעד אחורה. אכנס למצב של תכנון למשך כמה שבועות." פניה מחוירות. "שבועות?"

אני צריכה להבין מה אני עושה, למה פתאום כל דבר גורם לי להרגיש כאילו אני לובשת סוודר שקטן עליי בכמה מידות. אני כל הזמן מחכה שהתחושה הזאת תיעלם, אבל היא לא. היא רק הולכת ומחמירה.

"אעדכן אותך, טוב? אשמור על קשר. תרגישי חופשי להמשיך לשלוח לי רעיונות, אבל..." אני מציצה במסך, באורות המהבהבים,

בצבעי הפנים. "זה פשוט לא מרגיש נכון. אני מחפשת משהו שונה מזה."

קירסטין מהנהנת. "נוכל לעשות את זה. נוכל לתמוך במשהו אחר. אשלח לך עוד הערב אפשרויות במייל."

אני מתחילה לסגת אחורה למעלית. ג'וזי כבר לוחצת באגרסיביות על הכפתור עם האגודל. "אני לא אסתכל עליהן הערב, אז קחי את הזמן. אני רצינית לגבי החופשה."

היא הולכת אחריי כמו טלה קטן. חלק מהאנשים בקבוצת השולחנות במרכז החדר כבר חצי עומדים, עוקבים אחרינו. אישה בקדמת החלל עם פוני חתוך בקו גס, נושכת את שפתה התחתונה. מאחוריה עומד גבר בחולצה מכופתרת קצרה, כף ידו לוחצת על מצחו. אני מרגישה כאילו הפכתי שולחן ובעטתי באחת האימהות שלהם. הבעות הפנים של כולם מבוהלות, מודאגות. אני מנופפת להם, מחייכת חיוך שאני מקווה שהוא מרגיע. הם בוהים בי בחוסר הבעה.

"תמיד תענוג לפגוש אתכם, חברים!" ג'וזי מנופפת מעבר לכתפה, לא טורחת לפנות מהמעלית. הדלתות נפתחות וקירסטין הולכת אחרינו ממש עד לדלתות הנפתחות.

"העוקבים שלך יתגעגעו אלייך," היא אומרת לי כשאני נכנסת אל המעלית הקטנה שעטופה בטפט של שרכים ירוקים מהרצפה ועד התקרה. על התקרה יש מראה עם מסגרת זהב ועל הרצפה שטיח לבן ורך. זאת המעלית הכי מגוחכת שהייתי בה בחיי. "כולם יתהו לאן נעלמת."

האזהרה שלה לא השיגה את המטרה. אם כבר זה רק גורם לי לרצות לזרוק את הטלפון שלי היישר לתוך פיר המעלית. הם יתהו, ואז ימצאו מישהי חדשה לעקוב אחריה. חשבון אחר. אוסף נוסף של רילים ופוסטים ו... ריקודים. דלתות המעלית מתחילות להיסגר. אני מחייכת אליה חיוך מרגיע. "נדבר בקרוב."

מתברר שהאמפנדות מדהימות.

"חשבתי שהפנים שלה תכף נמסות," ג'וזי אומרת בפה מלא בתרד וגבינה. היא עושה משהו די מזעזע כשכפות ידיה לוחצות על לחיה – ניסיון, אני חושבת, להמחיש פנים נמסות. קשה לדעת מה בדיוק היא מנסה לעשות. אני צוחקת לתוך עוד ביס מהמאפה האוורירי והחמאתי הזה. "היא באמת הייתה בהלם שאת לא רוצה להתחיל למרוח על עצמך צבעי גוף."

"זה היה מוזר, נכון? אני לא חושבת שהם מבינים –" אותי, אני כמעט אומרת. הערה לא הוגנת בהתחשב בכך שאני לא מבינה את עצמי בימים האלה. "אני חושבת שהם לא מבינים את סוג התוכן שאני מחפשת."

"מן הסתם. ואני גאה בכ שדיברת. כבר שישח חודשים שאני מחכה לזה." היא מפשפשת בסלסלה הריקה בינינו. "אנחנו צריכות עוד אמפנדות."

האישה מאחורי הדלפק צוחקת כשאני מחליקה החוצה מהתא הקטן והולכת להזמין סיבוב שלישי.

"את עדיין רעבה?" הצחוק שלה רועם וחם, קסום בדיוק כמו שדמיינתי.

"תני לה קרוקטה," אומרת אישה מבוגרת שיושבת בקצה הדלפק, חצי מוסתרת מאחורי צמח ענקי. שערה האפור הארוך עטוף במטפחת משי סגולה ובוהקת. היא אוכלת טרס לצ'ס מאז שהתיישבנו, וכוס קטנטנה של קפה קובני מונח לפניה על הדלפק. "חאמון."

"אני אקח שתיים." אני מחייכת אליה ומעיפה מבט בלוח התפריט הכתוב בכתב יד. "וגם פסטליטו." אני מעיפה מבט בג'וזי והיא מרימה שתי אצבעות. "בעצם, ניקח שניים."

אני שוקלת להזמין קפה, אבל די בטוחה שאקפוץ על הקירות אם הוא חזק כמו הריח שלו. אני מחליקה בחזרה אל התא החמים בפינה ומנשנשת את מה שנשאר מהאמפנדה שלי, מוציאה את הטלפון מהכיס ומניחה אותו על השולחן. אני מציצה במסך הנעילה, בתמונה של הוריי, עומדים מחובקים מול החנות הקטנטנה שלהם

בפאתי פורטלנד. חיוכים רחבים. על החלון כתוב בכתב יד חנות
הסיטונאות של סיינט ג'יימס.

אני לא יודעת איך הגעתי משם לכאן.
"אני מתה על התמונה הזאת," ג'וזי אומרת בחיוך. "הם נראים כל
כך מאושרים."

"כן." אני מחייכת, מסתכלת על פניה של אימא שלי. "הם
מאושרים." יש לנו את אותו החיוך, אותו קמט באף כשאנחנו
צוחקות. אני תוהה מה היא עושה עכשיו. אם היא מסדרת מחדש את
סלסילת הממתקים הקטנה שהיא מחביאה מאחורה בשביל הילדים
שמצליחים למצוא אותה, או אם היא מנקה את החלונות עם אותה
מגבת ורודה, מרופטת שיש לה כבר שנים. גל של געגוע מכה בי
ישירות בחזה.
"איווי."

"הממ?" אני מרימה מבט מהטלפון ומביטה בחברה שלי, בפנים
של האדם שמכיר אותי יותר טוב מכולם. היא מטה את ראשה ומחייכת
אליי ברוך.

"מה קורה? אני מרגישה... נדמה לי כאילו את חצי כאן. תקועה
בראש שלך במקום אחר." אני מרכינה את הסנטר ולוחצת שתי
אצבעות מעל הגבה שלי כשג'וזי ממהרת להסביר. "לאו דווקא בקטע
רע. את פשוט נראית כאילו דעתך מוסחת."

החופשה הזאת נראית פחות כמו רעיון ויותר כמו הכרח. אני
מתעוררת בכל בוקר עם תחושה חלולה בחזה, דפיקות לב שמעידות
על חרדה שמחמירה ככל שאני שוכבת יותר במיטה לא מוכרת בחדר
זר. אני מבלה יותר זמן במלונות מאשר בדירה הזעירה שאני שוכרת.
אני בודקת את הרשתות שלי, ומרגישה לחץ גואה בחזי. אני מרגישה
כמו שקרנית. אני מרגישה מזויפת.

"איז לי מושג מה אני עושה." אני נאנחת.
ג'וזי מביטה בי בבלבול. "זה מעולם לא היה נכון."
"זה הרבה יותר נכון ממה שאת חושבת," אני ממלמלת. הפכתי
להיות מצוינת בלהעמיד פנים שהכול בסדר.

אני מחטטת בסלסילה הריקה שלנו וממוללת את שולי הנייר

השומני שמקומט מלמטה. אני מרימה פירור עם האצבע ומלקקת אותו. "אני פשוט עובדת על אוטומט."

מחייכת למצלמה. מוסיפה כותרות משעשעות. גורמת לחיים שלי להיראות כמו הרפתקה גדולה ונפלאה, כשבעצם אני תקועה בתוך הראש שלי. נעשיתי אובססיבית למספרים, לתפוצה של הפוסטים. אני מתעניינת יותר באסתטיקה של הסיפור מאשר בסיפור עצמו. בנסיעה האחרונה שלי שכחתי את שם העיירה שבה הייתי. פעמיים.

"כמה זמן את מרגישה ככה?"

זה התיישב עליי באיטיות, כמו ערפל שמתגלגל מהמים. בזמן האחרון אני מרגישה שהכול... לא במקום... ואני לא יודעת למה. חשבתי שהבלוג יהיה רק מקפצה למשהו גדול יותר, לא הבסיס לשאר הקריירה שלי. ועכשיו, יש לי כל מה שאי פעם רציתי מעבודה. אני מצליחה, מבוקשת.

וגם... בודדה בצורה איומה.

אני מרגישה מנותקת, אני מניחה. מוחלשת. רחוקה מכל דבר שמרגיש אמיתי. האשמה מתגנבת ואני מסיטה את המבט לשולחן. משפיענית מסכנה, עצובה שיש לה יותר מדי עוקבים ומעט מדי חברים. אני מרגישה כמו מתחזה. מהסוג הגרוע ביותר.

"אני משקרת לכולם. אני מפרסמת את כל התוכן הזה ואני פשוט – ג'וזי, אני פשוט מעמידה פנים."

"מעמידה פנים לגבי מה?"

הכול, אני חושבת. הכול, כל הזמן.

בעלת חנות האמפנדות מתקרבת לשולחן שלנו, מחזיקה צלחת מלאה במעדנים מטוגנים. היא מניחה אותה על קצה השולחן וצוועקת משהו בספרדית מעבר לכתפה, צחוק חזק ומתגלגל מהדהד בחלל.

הלב שלי מתרחב לרגע. הינה קצת קסם אמיתי מהחיים עצמם.

"אני לא רוצה לפרסם תוכן," אני אומרת לג'וזי, עדיין מוסחת.

היא מכניסה פסטליטו לפה שלה. "אז לא."

"נמאס לי מהנסיעות."

"צאי לחופשה."

"אני לא רוצה לאבד את כל מה שעברתי למענו."

"את לא."

"אני מרגישה כאילו שכחתי איך להיות מאושרת," אני לוחשת את המחשבה הכמוסה ביותר שלי. המחשבה שחולפת בראשי כמו עשן כשאני לא מצליחה לישון, שוכבת על הגב ובוהה בתקרת המלון. בו אני מתאכסנת באותו הלילה. כשהמוח שלי עובד שעות נוספות. המחשבות מזמזמות.

"זה אי פעם גרם לך להרגיש טוב?" ג'וזי שואלת. "לפני שהפכת לכוכבת אינטרנט, הכוונה. היית מאושרת כשעשית סרטונים?" כן, אהבתי את זה. חלק מהזיכרונות הכי טובים שלי הם מהתקופה שבה הסתובבתי עם המצלמה הישנה של אבא שלי. הייתי מבלה את ימי שבת על ספסל בשוק האיכרים, פשוט מקשיבה לאנשים מדברים. אני חושבת שאיבדתי משהו מזה. איפשהו בדרך.

ג'וזי מושיטה יד לקרוקטה ובוחנת אותי. "אני חושבת שזה יעשה לך טוב. רוב האנשים עוברים את זה. את רוצה לקחת צעד אחורה ולבחון אם זה עדיין מתאים לך. אני בעד קצת התבוננות פנימית." היא מרימה את הקרוקטה כאילו הייתה כוסית קטנה ומשיקה אותה בעדינות במצחי פעם אחת. "תהיי את, מתוקה."

"את לא חושבת שאני מתנהגת בצורה מגוחכת?"

"אני חושבת שאת ארבעים וחמישה אחוז מגוחכת. וזה בעיקר בגלל איך שאת מדברת על עצמך. שום דבר ממה שיש לך לא קרה במקרה. את עובדת קשה ומתקדמת במהירות האור. אני חושבת, שזאת הבעיה שלך. את קופצת ממקום למקום ולא מצאת שורשים להיאחז בהם. הגוף הקטן והחמוד שלך מותש. וגם המוח."

אני מושיטה יד לקרוקטה ולוקחת ביס, הטעם המלוח מתפוצץ לי על הלשון. "אני שמחה כשאני אוכלת את אלה," אני ממלמלת בפה מלא.

ג'וזי מחייכת. "אז אפשר לשלוח אותך לסיור אוכל." היא נשענת לאחור באנחה מסופקת. טופחת פעמיים על בטנה וקופצת שפתיים בהרהור. "אבל ברצינות, מתי הייתה הפעם האחרונה שהרגשת שאת לא עובדת? איפה המקום האחרון שבו היית מאושרת?"

זה עולה בי מייד. עלים מתחת למגפיים שלי. שמיים צלולים,

כחולים כמו אגם בהרים. דרכי עפר ואסם אדום גדול בצד הדרך.
 שורות על גבי שורות של עצים, מחטי אורן בשערי.
 בדיחה מטופשת על תותים ביום שמש. צלחת לחם זוקיני על
 השולחן.
 אני מרגישה שאני נרגעת, הכתפיים שלי נרפות בנשימה העמוקה
 הראשונה שנשמתי מזה חודשים. "אני חושבת שאני יודעת."
 היא מהנהנת, ניצוץ מסופק בעיניה. "אז בואי נתחיל משם."

פרק 3 ❧ ❧

בקט

"אני רק רוצה להגיד שאני ממש מתרגש שהחלטת לקחת אותי כעוזר שלך." ג'רמי ראפמן נשען על החלק האחורי של הטרקטור כשאור השמש מתחיל לעלות באופק. אני שומע את קולו וזה אתגר בשבילי לא להסתובב ולחזור ישר לבקתה שלי שבשולי החווה.

לא החלטתי לקחת אותו כעוזר שלי. שריף ג'ונס תפס אותי במעבר מוצרי הנייר בבית המרקחת ואיים עליי קלות שישבץ אותי בתורנות מעברי החצייה בבית הספר היסודי, עד שהסכמתי לקחת אותו. כנראה שג'רמי לא מסוגל שלא להסתבך בצרות למשך יותר משלושים ושבע שניות, ואם גברת ביאטריס תתפוס אותו מתמזמז עם עוד נערה אחת בסמטה שלה, רוב הסיכויים שהיא תעשה משהו שייגמר במאסר.

"אני יודע שההורים שלו יעריכו את זה," דיין אמר, וכמעט השלכתי

את גופי על מדף הנייר הסופג. "הוא פשוט זקוק לקצת הכוונה." אז עכשיו אנחנו כאן, מכוונים. שחר עולה בשמיים וצובע אותם בצבע ורוד עז ובזהב בוהק, משיכת מכחול מרהיבה של עננים במרכזם. בשעת בוקר מוקדמת אני עדיין מרגיש את עקצוצו הקריר של החורף על עורי, ואני אסיר תודה על החולצה התרמית ועל החתולה שמכורבלת לי על הצוואר, מנמנמת כשהסנטר שלה על כתפי.

אני מרים את המבט אל ברני, שיושב במושב הנהג של הטרקטור, כובע רחב-שוליים ישן משוך נמוך על עיניו. הוא מחייך אליי בזחיות בפה מלא בדוונאט.

"ממש מתרגש, בוס," הוא אומר. הוא דוחף לפיו עוד בצק מטוגן ואבקת סוכר. "בקושי הצלחתי לישון בלילה מרוב התרגשות."

אני מגלגל עיניים ומושיט יד אל את החפירה הנשענת על הצמיג. למרות כל העקיצות שלו, ברני הופך את העבודה שלי לקלה יותר. הוא אנציקלופדיה מהלכת של גידולים ואדמה, מחלות אוכלות-צמחים, ו... ההרכב של קבוצת הבולטימור אוריאולס החל משנת 1990. אין לי צורך בחלק האחרון, אבל כל השאר מועיל ביותר. אני עובד איתו מאז שהחלפתי את אבי בחוות הירקות לפני כמעט עשרים שנה. כשסטלה גייסה אותי והודעתי שאני עוזב, הוא התפטר יחד איתי. טפח לי על הגב ואמר שהוא לא יכול לתת לי להרוס חווה חדשה לגמרי לבד.

אני מושיט את האת לג'רמי, והוא אווז בה בין אגודל לאצבע המורה, מרחיק אותה מז'קט הלטרמן שלו. לא ידעתי אפילו שעדיין מייצרים ז'קטים כאלה, אבל אינגלוויילד תמיד הרגישה קצת קפואה בזמן. פְּרָאנְסֶר משמיעה יללה מתלוננת היישר לתוך האוזן שלי, ואני מלטף את ראשה הרך בפרקי אצבעותיי.

"היום נסקל אבנים," אני אומר לג'רמי.

"גבר, אני לא יכול לסקל שום דבר עם את." ג'רמי מנסה להחזיר לי אותה. "חשבתי שאני, כאילו... אייעץ לך על המיקום או משהו. אתן לך נקודת מבט רעננה על האסטיקה של המקום."

אני מגייס את כל הסבלנות שלי. "על האסטיקה של המקום?" הוא מעיף את השיער אחורה ומרים את הסנטר. "זאת לא הסיבה שהבאת אותי?"

אני לא... הבאתי אותו. עברו עליי מול מדף הנייר הסופג. אני משלב זרועות על החזה ונשען על הטרקטור. פראנסר מנצלת את ההזדמנות לקפוץ מכתפי לגג הקבינה, מתמקמת בשקע שליד המושב. היא אוהבת לנסוע עם ברני בבקרים ולחזור הביתה כשמתחשק לה. אני עושה כמיטב יכולתי להתעלם מברני, שרועד מצחוק אילם על הטרקטור.

"מה אתה יודע על חקלאות, ג'רמי?"

הוא מעביר יד בשערו ומצמצם עיניים אל האופק. "אני יודע קצת."

"נו, בוא נשמע."

"טוב..." הוא גורר רגליים, מכניס ידיים לכיסיו המעיל ואז מוציא

אותן שוב. "מן הסתם, שותלים דברים."

"מן הסתם."

"ומטפחים אותם."

"בטח."

"יש לי בעצם כמה רעיונות לגבי התפתחות הגידולים. מה דעתך

על קנ –"

"אל תסיים את המשפט הזה," אני נוהם. שמעתי על מריחואנה מספיק בדיחות בשביל חיים שלמים. אני מסמן עם הראש לחלק האחורי של הטרקטור. "אולי נדבר על התפתחות הגידולים בשבוע הבא." ברני משמיע קול חנק. "בינתיים, יש לנו מסורת. החבר החדש ביותר בצוות הוא בתורנות אבנים. אתה תלך אחרי ברני, תוציא אבנים משכבת האדמה העליונה ותזרוק אותן לתוך הדלי שבצד. זה יקל עלינו לחרוש ואז לשתול מתישהו בשבוע הבא."

הייתי בתורנות אבנים כל קיץ במשך ארבע שנים בחוות הירקות של פרסון. וגם כאן עשיתי את זה בעצמי, כשרק ברני ואני הכנו את השדות. יהיה שינוי נחמד לא לעשות את זה הפעם. אני מעיף מבט בנעליים של ג'רמי.

נייק אייר חדשות, לבנות ומבריקות.

דקירת אשמה מהדקת לי את הבטן. זאת לא בדיוק אשמתו שהוא לא ידע למה לצפות. אני זוכר את היום הראשון שלי בחווה כשהייתי ילד. הייתי רזה מדי, לא שייך, מנסה לעמוד בקצב של כולם. זה היה כמו לנסות להצטרף באמצע ריקוד בלי לשמוע את המוזיקה המחורבנת. אני זוכר את הצחוק כשהרגליים שלי החליקו בעפר מאחורי הטרקטור, את השמש שקפחה על עורפי וצרכה לי את העור.

"יש לך כובע, ילד?"

הוא מניד בראשו, עדיין בוהה באת שבידו. אני מחטט באחד התיקים הקשורים למושב ושולף כובע בייסבול ישן, דהוי וקרוע בצד אחד. אני זורק אותו לעברו. הכובע פוגע לו בחזה ואז נופל לאדמה. הוא מביט בו כאילו הוא מעדיף למות מאשר לשים את הדבר הזה על שערו המעוצב בשלמות.

אני מושך בכתפיי וברני פולט נחרת צחוק, מתניע את הטרקטור

ומכניס אותו להילוך. "תראה את אבא שלך הערב בארוחת ערב?"
ברני צועק מעל נהמת המנוע.

אני מהנהן. יש לנו ארוחות ערב משפחתיות בכל יום שלישי,
מסורת שקיימת מאז שאני זוכר את עצמי.
"תמסור לו דרישת שלום. הוא חייב לי מאה ארבעים ושבעה דולר
מערב הפוקר האחרון שלנו."

אני מגלגל עיניים ומנפנף לו בביטול. ברני ואבא שלי משחקים
פוקר בכל מוצאי שבת בערך מאז שהתחלנו את מסורת ארוחות הערב
המשפחתיות. אני די בטוח שאף אחד מהם מעולם לא סגר את החוב
ביניהם.

ג'רמי מביט בי בעגמומיות בזמן שברני מתחיל את המסע האיטי
לעבר השדות המערביים, גלגלי הטרקטור מקפצים לאורך הדרך.
זאת עבודה איטית אבל חשובה, ונבלה את השבועות הקרובים
בהכנת השדות לקראת משלוח השתילים מהצפון. העצים שנשתול
יהיו מוכנים רק בעוד חמש שנים לפחות, אבל זאת טבעה של חוות
עצים.

הכול עניין של סבלנות.

"לאן אתה הולך?" ג'רמי צועק מהצד השני של השדה, מתכופף
כדי להרים את הכובע מהאדמה. אם הוא לא יתחיל לזוז, הוא יפנה
אבנים עד לשבוע הבא.
"לבדוק את האסטיקה," אני צועק בחזרה.

יש לי המון עבודה בזמן שמכינים את השדות. כבר אחרי העונה
הראשונה סטלה ואני החלטנו שלא נסתמך רק על עצי חג המולד כדי
לעבור את השנה. בין לבין אנחנו עורכים ניסויים עם כמה גידולים
שונים. דלועים בסתיו. פירות יער בקיץ.

וכנראה גמבות באביב.

סלבטורה פוגש אותי ליד האסם כשאני עושה את דרכי לשדות
הירקות, חיוך על פניו חרושות הקמטים. הוא טופח לי פעם אחת

על הכתף ומכוון אותי לעבר דלתות ההזזה הענקיות, במקום לעבר השדות.

"יש לנו תקלה קטנה," הוא אומר, החיוך עדיין מרוח על פניו. בקיץ שעבר הייתה לנו סופת גשמים שהפכה את כל השדות לבורות בוץ פעורים. שני צעדים מהטרקטור, הוא החליק והתכסה בבוץ סמיך מכף רגל ועד ראש. הוא חיך כל כך רחב שראיתי רק את הלבן של שיניו בתוך כל הלכלוך. אני חצי־משוכנע שהפנים שלו נתקעו ככה. בחיים שלי לא ראיתי משהו מחייך כל כך הרבה.

"אני לא יודע עם כמה תקלות קטנות עוד אוכל להתמודד העונה, סאל."

"שטויות!" הוא זורק לי מבט ערמומי כשאנחנו נכנסים לאסם. "אני חושב שדווקא תאהב את התקלה הזאת."

סווי, אחת מעובדות החווה שעוזרת באיסוף, מנופפת לעברי מהפינה הרחוקה של החלל הפתוח. חצי מהאסם משמש לביקורי סנטה בעונת החגים, והחצי השני משמש לאחסון. היא עומדת ממש ליד המחיצה שבמרכז, זורעותיה מערסלות... משהו.

"מצאת עוד גורי חתולים?" אני שואל. בסתיו שעבר, סטלה גילתה משפחה שלמה של חתולות שהסתתרה מאחורי אחד ממפצחי האגוזים הענקיים מעץ. כל ארבעת החתולות גרות איתי עכשיו, צבא זעיר של פרווה רכה ורעות נחרצות לגבי איכות המצעים שלי. כל בוקר אני מתעורר כשלפחות אחת מהן מכורבלת על החזה שלי ומגררת לה.

"עוד יותר טוב," סאל אומר לי. כשאני מתקרב, אני רואה פונפון צהוב וקטנטן. סווי פותחת את המגבת שהיא מחזיקה, ובפנים מכורבל ברווזון זעיר, בקושי בגודל כף היד שלי, עם פס פלומה כהה ממש מעל ראשו. הוא מביט בי ומשמיע ציוץ קטנטן, הכנפיים שלו מרפרפות קלות בשל ההפרעה לקן החמים שבו הוא מכורבל.

"אה, שיט." הוא חמוד בטירוף. "אתם חושבים שהוא ננטש?"

"נראה ככה." סאל מתנדנד אחורה על העקבים. "לא ראינו זכר לאימא."

אני לא יודע הרבה על ברווזים, אבל אני מניח שאפרוחים לא מסוגלים לשרוד הרבה זמן בלי אימא שלהם. אני מביט בקטנצ'יק

ומשפשף את קו הלסת שלי בפרקי האצבעות. "אני אקח אותו לעיירה. אעבור אצל דוקטור קולסון ונראה מה אפשר לעשות."

אני מושיט ידיים לחבילה. בדרך כלל אני נמנע מלהיכנס לעיירה אם אני יכול, אבל ממילא אני צריך לעשות הזמנה בחנות לכלי עבודה. כריסטופר, הבעלים, מסרב לעשות עסקים בטלפון ולא עונה אם אני מתקשר יותר מדי פעמים. אוכל להוריד את הקטנצ'יק הזה אצל הוטרנר, לעשות את ההזמנה ולחזור לפני ארוחת הצוהריים. האפרוח מציין לכיווני, המקור שלו נוגע פעם אחת בגב היד שלי.

אני מעביר אצבע על ראשו והפלומה שלו רכה כל כך. אני מנסה לאסוף את שאריות השליטה העצמית שלי כשאנחנו מביטים זה בזה. כמוכן שהמוח שלי כבר מתחיל לתכנן. יש לנו כמות קטנה של רשת לולים בחממה. אני יכול למתוח אותה סביב שולי המטבח. לבנות גדר קטנה.

אני נאנח כשאני צופה בקטנצ'יק מנמנם בבטחה בידיי. אני לא יכול לאמץ עוד חיה. אני לא יודע כלום על ברווזים. גם על חתולים לא ידעת כלום. זה לא עצר אותך. האפרוח משמיע ציוץ קטן ומתחפר עמוק יותר בכף היד שלי. אני נאנח.

אני לא אאמץ עוד חיה. אני שומע קליק של מצלמה ומרים את הראש כדי לראות את סאל ואת החיוך המחורבן שלו מכוונים את הטלפון אליי. אני מזדעף והוא מצלם שוב, מגחך לעצמו.

"מה לעזאזל אתה עושה?"

"רעיון לוח השנה של סטלה," הוא צוחק. כבר כמעט שנה שסטלה מנסה לקדם את רעיון לוח השנה של החווה, שיופיעו בו רק תמונות של לוקה ושלי בשדות, מהלך שיווקי שנועד להגביר רווחים. מיותר לומר שאני לא בעד. "אתה נראה קצת כמו שלגייה, חבר." אני ניגש לדלת בלי לומר מילה נוספת.

"טוב." דוקטור קולסון מחזיק את האפרוח בכף ידו, דוחף את משקפיו במעלה האף עם פרקי האצבעות. "זה אכן אפרוח של ברווז." אני זע מרגל לרגל ומתאפק שלא לגלגל עיניים. אני כבר מעבר לקיבולת החברתית שלי להיום, ועוד לא צוהריים. עוד מחכה לי ארוחת ערב עם המשפחה שלי הלילה, והאחיות שלי לא בדיוק ידועות בשקט וברוגע שלהן.

"אכן," אני מצליח לומר במקום זאת, מהדק שיניים כשדוקטור קולסון מציץ אליי מעל המשקפיים שלו. הוא מסתובב על הכיסא ומניח בעדינות את האפרוח בחזרה בקופסת הקרטון שבה שמתי אותו. הברווזון מגעגע ומתקרב אליי, מתמקם בפינה ומנקר את היד שלי עם המקור הזעיר שלו.

אל תיתן לו שם, אני אומר לעצמי. אם אתן לו שם, אני אקח אותו הביתה. ואני לא בטוח שלהקת גורי חתולים וברווזון יסתדרו כשותפים לדירה. שלא תעז לתת לו שם.

"אני אעשה כמה טלפונים ואבדוק אם יש באזור עמותה שתקבל אותו, אבל ברווזים הם בעייתיים. הוא יצטרך שאימא חדשה תקבל אותו ותאמץ אותו."

אני נושם נשימה עמוקה דרך האף. "ואם זה לא יקרה?"
 "אם לא, אני חושש שהקטנצ'יק לא ישרוד. אלא אם כן מישהו יאמץ אותו כחיית מחמד."
 הוא נועץ בי מבט רציני.

פאק. "זאת אפשרות? לגדל אותו כחיית מחמד?"
 דוקטור קולסון מהנהן. "עם טיפול נכון ותשומת לב, בהחלט. זה ידרוש זמן בהתחלה, אבל ברווזים יכולים להיות חיות מחמד נהדרות." הוא מחייך אליי בערמומיות. "חוות הן סביבה נהדרת."
 "לא בטוח שחווה עם משפחה של חתולות צמאות דם היא סביבה נהדרת," אני רוטן. בשבוע שעבר פראנסר הביאה לי שלושה עכברים. היא סידרה אותם בשורה מול הדלת שלי כמו מנחה. זה היה גם מגעיל וגם מתוק.

"תזכיר לי לשלוח לך אחד מהסרטונים האלה שכל הילדים משתפים," דוקטור קולסון אומר. הוא קם, מעווה את פניו וטופח על

הגב שלי. הברכיים מציקות לו מאז שמלאו לו שישים. "שילה בקבלה תמיד מראה לי דברים חדשים. אני חושב שיש חשבון שלם שמוקדש לחתולים וברווזים."

אין לי מושג. אין לי שום עניין ברשתות חברתיות. לא חיפשתי את אוולין שוב מאז הפעם הראשונה ההיא. אפילו לא אחרי שהיא פרסמה את הסרטון הוויראלי שבו לוקה וסטלה מעמידים פנים שהם מאוהבים, ובו בזמן מעמידים פנים נואשות שהם לא. לוקה היה כל כך מרוצה מהתהילה האינטרנטית שלו, שהוא הסתובב שבועות וחתם על כל דבר בהישג ידו. בפעם השלישית שהוא חתם עם טוש על תפוח אדמה, שברתי את הטוש לשניים מול הפנים שלו.

"אני לא יכול לאמץ ברווז," אני אומר. אולי אם אומר בקול מהן הכוונות שלי, הן יתגשמו. אחותי נסה אמרה לי את זה לפחות שבעים וחמש פעמים. אני נאנח. "תשאיר אותו כאן קצת? תתקשר אליי כשאתה שומע מהעמותה להצלת בעלי חיים?" דוקטור קולסון מהנהן. הברווזון מגעגע. אני צובט את גשר האף שלי.

אני לא יכול לאמץ את הברווז הזה.

"אתה מאמץ ברווז?"

"פאק," אני מקלל בשקט כשאחותי נובה מגיחה בחלון שלי. אני באיחור קל לארוחת הערב אצל הוריי, אבל כנראה שהיא החליטה לחכות לי בחוץ. היא קופצת על המדרג ולפני שאני מספיק לעצור את הטנדר לגמרי, היא כבר משחילה את זרועה דרך החלון הפתוח. בגובה מטר וחצי בערך, לבושה כרגיל בשחור מכף רגל ועד ראש, זה נס שלא דרסתי אותה.

היא נועצת בלחיי אצבע פעם אחת כשאני מעביר להילוך חניה. אני מעיף את היד שלה ואוסף מהמושב ליד את הפאי שהבאתי. "איך את יודעת על הברווז?"

אל תיתן שם לברוז. אתה לא תיתן שם לברוז.

"מעץ הטלפונים."

עץ הטלפונים של אינגלוויילד אמור היה להיות רשימת קשר למקרי חירום בלבד, אבל בששת החודשים האחרונים, הוא הפך לרשת הפצת הרכילות הרשמית של העיירה. לפני שבועיים, אלכס אלוורז מחנות הספרים התקשר כדי לספר לי ששריף ג'ונס ומאטי נראו בוחרים פרחי צבעונים בחממה בשביל הגינה האחורית שלהם. כששאלתי אותו למה לעזאזל הוא מתקשר אליי לספר לי על צבעונים, הוא מלמל "עץ הטלפונים" וניתק.

לא המשכתי את השרשרת באותו היום. מאז לא קיבלתי אפילו שיחת טלפון אחת. אני מניח שהסירו אותי מרשימת עץ הטלפונים. "הוא מאמץ ברווז?" הרפר צועקת מהדלת, תלויה מעל מעקה המרפסת הקדמית, מגבת מטבח תלויה על כתפה וכף עץ בידה. אני יוצא מהטנדר באנחה, נזהר שלא להעיף את נובה מהדלת.

"אני לא מאמץ ברווז." אני כורך את זרועי סביב כתפיה של נובה ופורע את שערה כשאנחנו ברמפה המובילה אל המרפסת. חלק מהלוחות חורקים מתחת לנעלי העבודה שלי ואני נעצר, בודק. אני שולח יד ודוחף את המעקה, והעץ מתנדנד קצת מתחת לידי.

"אני אעזור לך לתקן את זה השבוע, אם תרצה," נובה אומרת לי, דוחקת בי להתקדם ומובילה אותי בעדינות לבית. היא בטח יודעת שעוד שלוש שניות אוציא את ארגז הכלים מהטנדר ואבנה הכול מחדש. אני מרגיש צביטות אשמה. עבר יותר מדי זמן מאז ששאלתי את הוריי אם הם צריכים משהו.

"תפסיק," הרפר נוזפת ברגע שאנחנו עולים על המרפסת. היא חובטת בי פעם אחת עם הכף שלה. מכל אחיותיי, היא זאת שהכי דומה לי. שיער בלונדיני כהה, עיניים כחולות-ירוקות, והבעה זעופה כמעט קבועה. היא צעירה ממני בשנתיים, אבל היא יכולה להיות התאומה שלי. "אתה מלקה את עצמך עוד לפני שאתה נכנס הביתה. זה כנראה שיא חדש."

"לא. זוכרת את חג המולד לפני שנתיים? הוא שכח חבילת חמאה שאימא ביקשה ממנו להביא והוא כמעט עקר את תיבת הדואר כשהוא

נסע למכולת. הוא עוד לא קם ממושב הנהג לפני שהוא התחיל להלקות את עצמו."

"או הפעם ההיא שבה הוא שכח מהופעת הריקוד של נסה. חשבתי שהוא עומד פשוט להיבלע באדמה מרוב בושה." שפתיה של הרפר מתעקלות והיא מסתכלת עליי. "ואפילו לא הפסדת את ההופעה. פשוט התבלבלת בתאריכים. הרגשת אשם על פספוס פוטנציאלי של משהו."

הן מתפוצצות מצחוק ואני עובר דרכן ומפלס את דרכי לתוך הבית. זה סימן רע אם הקינטורים כבר התחילו. בדרך כלל אני יכול לסמוך על נובה שתגבה אותי, אבל לא הערב, כנראה.

ריח של שום ורוזמרין מרחף מהמטבח לאורך המסדרון כשאני חולץ נעליים. ריח של לחם טרי ונגיעה של דבש. אני שומע את ההמהום השקט של נסה ואימא משוחחות, את אבא מגלגל אחורה את כיסא הגלגלים שלו כדי להציץ מעבר לפינה בזמן שנובה והרפר נכנסות אחריי.

"אתה מאמץ ברווז?" הוא קורא.

אני מגלגל עיניים ופושט את המעיל. אני שוקל לחזור לטנדר ולבקש מאימא להביא לי את ארוחת הערב החוצה. סביר להניח שהיא הייתה עושה את זה. נובה אוחות במפרק כף ידי לפני שאני מספיק לפנות בחזרה לדלת, גוררת אותי לאורך המסדרון אל המטבח ומושיבה אותי ליד האי שבמרכז. האחיזה שלה חזקה בצורה מפחידה יחסית למישהי קטנה כל כך. היא מסובבת את זרועי עד שהיא חשופה תחת התאורה, חפת השרוול מופשל כדי שהיא תוכל לראות את הקעקועים שמכסים כל סנטימטר של עורי.

"אני יכול לשתות משהו קודם?" אני מתחנן.

"לא."

היא לא טורחת להרים מבט כשהיא מעבירה את אצבעותיה על אחד הגפנים שמתחיל במפרק שלי ומסתלסל למטה על מפרק כף היד. היא הוסיפה לו כמה ניצני פרחים לפני שבועיים והם כבר כמעט הגלידו.

"זה נראה טוב," היא אומרת, הופכת לי את היד ונוגעת בעורי

בניתוק כמעט קליני. היא התחילה לקעקע אותי כשהייתה בת שש-עשרה והחליטה שהיא רוצה להיות אומנית. היא התמחתה במכון באזור החוף, אבל אף אחד לא הסכים לתת לנערה בת שש-עשרה להתאמן על עורו. אז התנדבתי. כל קעקוע על הזרועות שלי הוא מעשה ידיה, התקדמות מעניינת מהזרוע השמאלית לימנית. עכשיו, כשהיא אחת האומניות המבוקשות ביותר בחוף המזרחי, היא חוזרת לעבודות הקודמות שלה, מוסיפה פרטים ומתקנת טעויות ישנות.

"אני רוצה לתקן את זה," היא אומרת ונועצת אצבע בעלה אלון קטנטן בחלק הפנימי של מפרק כף היד שלי. הקצוות קצת מטושטשים בגלל עודף לחץ על האקדח, רעד בקווים החדים. אני מושך את היד מאחיזתה ומוריד את שולי השרוול מטה.

"לא." אני אוהב את הקעקוע הזה. הוא היה אחד הראשונים שלה והיא הייתה כל כך פאקינג גאה כשהיא ניגבה את העור שלי וניקתה עודף דיו. זה זיכרון טוב ואני לא רוצה לשנות אותו. "תוכלי להציק לי לגבי שינויים אחרים אחרי הפאי."

"ואתה יכול לבוא להגיד שלום לאימא שלך," אימא אומרת מעבר לכתפה, מערבבת משהו שמריח כמו קינמון ודבש. אני ניגש לתנור ומצמיד נשיקה לחלק האחורי של ראשה.

"היי, אימא." אני שולח יד לפרוסת גזר מהמחבת ונהנה מהפריכות החדה והמתיקות שעולה אחריו.

"אלה מהחוזה?" אני שואל. אני כבר יודע את התשובה. הגורים מהחוזה, הלחם מנסה, המוזיקה זה פלייליסט שהרפר הכינה בקיץ וזר פרחי השדה העדין שמצויר בחלק האחורי של זרועה הוא מעשה ידיה של נובה. אבא שלי גילף את הכף שהיא משתמשת בה וכל המטבח הזה מלא עד אפס מקום בפיסות של המשפחה שלי. האהבה בין ההורים שלי ובין כולנו מתערבבת יחד עם טימין, חמאה ופאי, עד שכל המתח שאני בדרך כלל חש בחדר מלא באנשים נשאר במסדרון, תחוב בתוך כיס המעיל שלי. אני אאסוף אותו שוב אחר כך, אני בטוח, אבל כרגע, אני רגוע.

אני בבית.

האוכל מוגש, ובתוך דקות השיחה מידרדרת לוויכוח נלהב על

איזו תוכנית דייטינג, והווליום של אחיותיי ואבא שלי עולה ועולה עד שכולם צועקים כדי שישמעו אותם.

כשאבא רק עבר את התאונה, הוא ישב בחושך בחדר השינה שלו כל היום, כל יום, שקוע בדיכאון שהיה כמעט משתק כמו הנפילה ששיתקה אותו מהמוותניים ומטה. נסה התחילה לשבת איתו בחדר, ממש על קצה המיטה. היא הייתה מדליקה איזו תוכנית על עקרות בית שמתנהגות בצורה מזעזעת, והוא העמיד פנים שזה לא מעניין אותו.

עכשיו יש להם צפייה משותפת כל שבוע. הרפר מעיפה אליי מבט מהצד השני של השולחן בזמן שננסה צווחת משהו על שרדונה. "אתה רוצה את האוזניות שלך?" אני מהנהן, אסיר תודה שהיא הציעה ושלא הייתי צריך לבקש. היא פותחת מגירה בארון הוויטרינה מאחוריה ומוציאה זוג אוזניות ורודות ורכות. חשבתי שנסה צוחקת עליי כשהיא קנתה לי אותן לפני שלוש שנים, אבל היא התעקשה שזה יעזור.

תמיד היה לי קושי עם רעש. הוא מלחיץ אותי, גורם לי להרגיש כאילו מחטים דוקרות את עורי. האוזניות מרככות את הצליל בלי למחוק אותו לגמרי. אני עדיין יכול לשמוע מה קורה סביבי בלי הגל המציף הזה של מתח.

והן תמיד גורמות לאימא שלי לחייך. אני מרכיב אותן על הראש והחזה שלי משתחרר קצת. עכשיו אני יכול להשתתף כשהרעש מעומעם. לנסה יש תערוכה ביוני, הכי גדולה שלה עד היום. ומתברר שנובה מדברת עם האח של סטלה, צ'רלי, על קעקוע של עקרב על הישבן שלו.

אני יורה בה מבט. "למה את כותבת לצ'רלי על הישבן שלו?" נובה מושכת בכתפיים בשאננות. "אני לא. הוא כותב לי על הישבן שלו."

"אוקיי. ולמה הוא כותב לך על הישבן שלו?" "כי הוא רוצה עקרב עליו. מה אני יודעת." הרפר שקטה באופן חריג כל הארוחה, משחקת עם האוכל בצלחת. אני מזכיר לעצמי לבדוק את זה אחר כך, בדיוק כשאבא שלי פוצח שוב

במונולוג הדרמטי השבועי שלו על כישלון יכול החיטה של 1976. אני נועץ את המזלג בגזר והמחשבות שלי מתחילות לנדוד.

אני מדמיין את אוולין יושבת ליד השולחן על הכיסא עם המשענת הישרה שפרחים מגולפים במשענות הידיים, ממש ליד נסה. אני מדמיין את החיוך שלה, את עורה הבוהק ואיך שהאגודל שלה מחליק על שפתה התחתונה כשהיא חושבת על מה שהיא רוצה להגיד, עיניה בוהקות בשוכבות. היא הייתה צוחקת מהבדיחות המטופשות של אבא שלי? הייתה רוקדת עם נסה במטבח בזמן שמנקים? אני לא מצליח להפסיק לדמיין אותה בכל מקום שבו אני נמצא.

"בק?" אבא שלי קורא. "אתה בסדר?"

אני מהנהן. אין לי מושג מה עובר לי בראש בזמן האחרון. הרבה שטויות. אני צריך לישון יותר או משהו. אני נועץ מזלג בתפוחי האדמה ומכניס לפה.

"אני בסדר", אני אומר.

אבי נועץ בי מבט ספקני ובמשך כל הארוחה, ממשיך לירות בי קשת שלמה של מבטים מודאגים. אני מצליח להתחמק עד סוף הערב, כשאני מפוצץ מפאי ומנסה להחזיק שלוש קופסאות של שאריות בלי שייפלו. אני לובש את המעיל במסדרון והוא תופס אותי שם, תנועותיו שקטות באופן מפחיד למרות כיסא הגלגלים שלו.

"בקט."

"אלוהים." כל הגוף שלי מתנדנד הצידה, המרפק פוגע בשעון העתיק שאימא קנתה כשהייתי בן שש. אחת הקופסאות נופלת לרצפה. "אתה צריך פעמון. הבהלת אותי עד מוות, אבא." "משותק או לא, תמיד היה לי יתרון עליכם, הילדים." הוא מרים את הקופסה ומניח אותה על הברכיים שלו. "בוא. אני אצא איתך החוצה."

אני מהנהן והוא לוחץ את זרועי פעם אחת, תזכורת אילמת לשאלה שלו בארוחת הערב. סביר להניח שהוא מלווה אותי למכונית כדי להמשיך לחקור אותי. אימא והאחיות שלי יודעות שאין טעם לנסות לאלץ אותי לדבר ליד שולחן האוכל. בעוד שהן מעדיפות חקירה בוטה וישירה, אבא שלי הוא בעל גישה עדינה יותר.

אנחנו יוצאים למרפסת הקדמית ויורדים ברמפה, ואני מזדעף כשאני שם לב איך כיסא הגלגלים שלו קופץ על הקרשים הרעועים. ידו מייצבת את אחד הגלגלים כשהוא מסתובב. זה לא בסדר שהוא צריך להתאמץ כדי לעלות ולרדת ברמפה הזו.

"אקפוץ בשבוע הבא ואתקן את זה," אני אומר לו. הוא מציץ אליי מעבר לכתפו, עיניו משקפות את האור שמעל המוסך. "תתקן את מה?"

"את הרמפה." אני בועט בקרש שבולט בחצי סנטימטר, נוגע בחלק האחורי של כיסא הגלגלים. "היא מתפרקת."

"שטויות." הוא מנופף בידו. "היא ככה רק מפני שהתערבתי עם אימא שלך שאני יכול לעלות ולרדת בפחות משלושים שניות. הדבר הזה לא בנוי לכזאת מהירות." הוא נועץ בי מבט ומשחרר את האחיזה בגלגלים, נותן לכיסא שלו לנסוע את הקטע האחרון של הרמפה. הוא מחליק אל שביל הגישה בצליל רך. "חוץ מזה, יש לי זרועות, לא?" "יש לך."

"יופי. אז תעזוב את הרמפה שלי בשקט. היא מתאימה לי יופי." הוא מצמצם אליי עיניים, פניו מתכווצות לאותו המבט שתמיד מופיע כשהוא מנסה לפתור חידה. גבות מכווצות, אף מקומט, שפתיים נמשכות מטה. הוא היה עושה את אותו פרצוף כשהארפר הייתה משקרת לו לגבי התוכניות שלה לערב, ואז מחליקה החוצה מהחלון ורצה למסיבות מדורה במקום ללמוד בחדר. "אתה בסדר, ילד?"

אני פותח את דלת הנוסע של הטנדר, ועכברון קטן מלבד נופל אל שביל הגישה. אני חצי מצפה שקיופיד או ויקסן ירוצו אחריו החוצה. מבין כל החתולות, שתי אלה עושות הכי הרבה צרות. לפני שבועיים סטלה מצאה אותן נוכרות בקופסת חטיפי החתולים באחד מארונות המטבח שלה.

"אני בסדר," אני אומר לו, מניח את קופסאות האוכל על רצפת הטנדר. אני מכניס את העכבר לכיס ונשען על הטנדר. "מה קורה? הכול בסדר איתך?"

הוא מהנהן, בולע במאמץ ואז מטה את ראשו אחורה כדי להביט

בשמיים. אני עוקב אחרי מבטו ומסתכל, עיני נוחות מייד על הפְּלִיאוֹדוֹת, צביר כוכבים בצורת סימן שאלה. הכול מואר הלילה, ואין ענן אחד בשמיים. השמיים בהירים כל כך שאפשר לראות שינויי צבע קלים. כחול חיוור. לבן חד. צהוב בוהק ומנצנץ.

"לא הפסקת לדבר על הכוכבים כשהיית ילד." אבא צוחק, צווארו עדיין מתוח אחורה ופניו מופנות מעלה. אני מתעלם מהכוכבים ובמקום זה מביט בו, מסתכל איך ידיו לופתות את מסעדי הכיסא שלו. "רצית ללכת לקייטנת חלל. זוכר?"

אני זוכר. ראיתי את הפרסומת ומייד התחלתי לחסוך את הכסף שהרווחתי בעבודות בעיירה. קראתי הכול על אסטרונאוטים. השקתי קמפיין של איש-אחד כדי שיהיה שבוע בנושא החלל בשיעורי המדעים בבית הספר היסודי, והכרחתי את נובה ונסה לבנות איתי בחצר חללית מפחי אשפה ישנים. רציתי את אחד הטלאים שחולקו, שהיה רקום עליו אסטרונאוט צעיר. רציתי לאכול גלידת חלל של אסטרונאוטים.

דברים מטופשים. דברים ילדותיים.

אבל ככל שהתבגרתי, התחלתי לבדוק מה אני צריך ללמוד. השאלתי ספרים מהספרייה על הנדסה, מתמטיקה, לעזאזל, אפילו מדעי החיים. הלימודים בבית הספר הפסיקו להיות משעממים ובמקום זה הפכו למסלול. לאתגר.

אבל מעולם לא הגעתי לקייטנה ההיא ומעולם לא למדתי שיעור אחד בהנדסה. אבא נפל מסולם כשהוא תיקן רעפים בחוות הירקות. אחד השלבים התעקם, והסולם נטה שמאלה, ואבי נפל לקרקע מגובה של חמישה-עשר מטרים. תאונה מקרית ונדירה.

אני זוכר בדיוק את הנעליים שנעלתי כשהתקשרו לאימא שלי. אולסטאר אדומות עם שרוכים פרומים, אחת מהן משתלשלת מרגלי כשישבתי ליד שולחן המטבח וניסיתי להכין שיעורי בית בספרות. הטלפון צלצל פעמיים, ואימא ענתה כשכוס קפה בידה, האפרכסת דחופה בין האוזן לכתף. אני זוכר את הצליל הקטן שהיא השמיעה. השתנקות חדה. שאלה שקטה "איפה הוא?" זכוכית מתנפצת על רצפת המטבח.

"מה קורה, אבא? במה מדובר?"

הוא נושם נשימה עמוקה ומשפשף ידיים על הברכיים. "אני פשוט..." הוא בולע את שאר המשפט ופונה מהכוכבים כדי להביט בי. "כנראה שאני פשוט רוצה לדעת אם אתה מאושר."

"ברור שאני מאושר," אני עונה. הוא מביט בי, מחפש את הספק בדבריי. "למה שלא אהיה מאושר?"

אני אוהב לעבוד בלאבלייט. אני אוהב את הבקתה שלי בפאתי השטח ואת שעות הבוקר המוקדמות והקרירות כשזה רק אני והנשימה שלי והשמש שעולה מעבר לאופק. שמי צמר גפן ועלים מרשרשים על העצים כשקרני שמש מעירות אותם לאט. אני אוהב את הדממה, את השקט. לילה במאפייה שלה, ריח של לחם טרי שזה עתה נאפה בין עצי האלון העצומים. סטלה במשרד שלה, ניירת בכל מקום ומגירה מלאה בעצי אורן ריחניים שהיא חושבת שאף אחד לא יודע עליה. סאל עם סלסילות תלויות מזרועותיו וברני על הטרקטור. כל אחד ואחד שמגיע לשם לאורך כביש העפר ואחרי הפנייה. דרך הקשתות וכביש החצץ. האסס האדום הגדול ליד הכביש ושורות על גבי שורות של עצים שמחכים לבית.

זה בדיוק המקום שבו אני אמור להיות. ידיי באדמה ורגליי על הקרקע. מעולם לא פקפקתי בכך, אפילו לא לשנייה.

מושרש פה.

"אני מרגיש כאילו בחרתי בשבילך, זה הכול. היית בן חמש-עשרה, ואני..."

אני דוחף את עצמי מהטנדר ואוחז בכתפו, כמו שהוא תמיד אחז בשלי. אני מנער אותו פעם אחת. "זאת הייתה הבחירה שלי," אני אומר לו.

הוא מניח את ידו על שלי. לוחץ חזק.

"אתה בטוח?"

"אני בטוח."

פרק 4 ❧❧

אוולין

"אלוהים, אוולין. אני כל כך מצטערת."

ג'ני על סף דמעות כשהיא עומדת מאחורי שולחן הקבלה הקטן במלון של אינגלוויילד, חלוק גדול וצמרירי מהודק סביב גופה הדק. היא בדיוק נעלה ללילה כשחניתי ליד המדרכה במכונית השכורה שלי. היא מיהרה להכניס אותי, עם החלוק וכל השאר.

"פשוט... עשית בשבילנו עבודה טובה כל כך בפעם הקודמת שהיית כאן. אנחנו מלאים עד אפס מקום מאז. ויש פסטיבל עפיונים בחוף בסוף השבוע הזה ו..."

הכנסתי אותה לסחרור. היא פותחת את היומן ומדפדפת בו, כאילו יהיה כתוב בו משהו אחר ממה שכתוב במחשב העומד בפינת שולחן העבודה הקטן שלה. היא בולעת במאמץ, מרימה אליי מבט ואז ממשיכה לדפדף קדימה ואחורה. לא מספיק שאני מחזיקה אותה אחרי שעות העבודה. עכשיו היא תכף תחטוף התמוטטות עצבים בגללי.

אני תופסת את ידה ביד, מחזיקה את אצבעותיה כדי שלא תקרע דפים מהספר. "ג'ני. זה בסדר."

זה לא שתכננתי מראש את הנסיעה הזאת. או השקעתי בה מחשבה, מלבד...

הייתי שמחה כשעמדתי בשדה ההוא, מגפיי שקועים בבוצ, ואולי כדאי שאחזור לראות אם אוכל למצוא שוב את האושר שלי.

רעיון מטומטם. רעיון טיפשי. רעיון שהיה נראה גאוני אחרי שישה אמפנדס וכשג'וזי הניפה אגרוף ניצחון כשהזמנתי כרטיס. אני מושכת אחורה את היד ואוספת את שערי לקוקו. אני מרגישה שמנונית ודוחה

מהטיסה, החולצה שלי דבוקה לגב התחתון. אני בוהה בעצב ביומן ההזמנות. לעזאזל. ציפיתי לרחצה ארוכה באמבטיה העומדת הענקית שיש לג'ני בכל סוויטה.

"זה בסדר", אני חוזרת ואומרת, מנסה לשכנע את עצמי שזה אכן בסדר. פשוט אמצא מקום אחר להתאכסן בו. אין בעיה. "את יכולה להמליץ לי על מקום אחר קרוב?"

ג'ני בולעת רוק באי־נוחות ומשפילה מבט לשולחן העבודה שלה. היא ממלמלת משהו, ידיה קפוצות בחוזקה סביב שולי היומן.

"מה אמרת?"

היא פולטת נשיפה. "בגלל פסטיבל העפיפונים", היא מתחילה באיטיות, "הכול מלא. אני אפילו לא בטוחה שיש מקום במלונות הרשת הגדולים שעל קו החוף."

שיט. טוב. אוקיי. לא ידעתי שאנשים כל כך אוהבים עפיפונים, אבל זה... זה... בסדר. כנראה שזה המחיר על האימפולסיביות שלי. לא הייתי צריכה לקפוץ על מטוס בלי להזמין קודם מקום לינה. אפילו לא התקשרתי לסטלה כדי לבדוק אם מתאים לה שאגיע לבקר בחווה. אבל אני מכירה את עצמי. אני יודעת שאם הייתי מחכה יום, הייתי משכנעת את עצמי לא לנסוע. הייתי מוצאת משהו אחר שיעסיק אותי – פרויקט חדש, משימה חדשה – ובעוד שבוע, חודש, שנה, הייתי כנראה תקועה באותו המקום, בלופ אינסופי של אדישות קהת חושים. אני מקמטת את המצח ומביטה מבעד לאחד החלונות הגדולים המשקיפים על רחוב מיין, הרמזורים עטופים בגפנים ירוקות מבריקות עם ניצנים שמתחילים לפרוח וללבלב. מייבל, האישה המדהימה והקצת מאיימת שמנהלת את החממה, כנראה תלתה אותם לכבוד בוא האביב. בפעם האחרונה שהייתי פה, זרי פרחים היו תלויים על כל דלת קדמית, בנוסף לשרשראות קישוטים ואורות המשתלשלים בצורה מסודרת מעמוד לעמוד, שורה של בתי ג'ינג'רברד מושלמים עטופים בקישוטי כסף ואורות המובילים אותך לחוות לאבלייט, שנמצאת ממש בפאתי העיירה.

אני שמחה שאנשים סוף־סוף מגלים את העיירה הקטנה והקסומה הזאת. רק חבל שזה קורה כשגם אני צריכה אותה.

"יש לך עוד רעיונות איפה אני יכולה ללון?"

אולי אבדוק שכירויות מקומיות מחר בבוקר ואראה אם יש למישהו מקום שהוא מוכן להשכיר. אין לי מושג כמה זמן אני מתכננת להיות כאן, אבל אני כן יודעת שאני מרגישה שזה הסיכוי הטוב ביותר שלי לחזור לעצמי. להבין מה לא בסדר.

פניה של ג'ני מתמלאות אור בפעם הראשונה מאז שהיא ירדה במדרגות הקדמיות, כשעל רגליה נעלי בית בצבע כחול זוהר. "אה! אני יכולה להשתמש בעץ הטלפונים." החיוך על פניה נעלם כמעט באותה מהירות. "שיט. אבל אסור לנו להשתמש בו אחרי השעה שבע בערב, אלא אם כן מדובר במקרה חירום אמיתי."

"יש לכם עץ טלפונים?"

היא מנופפת בידה מעליה, כאילו היא קוראת לנשמות להסביר את המיסטיות שבסיפור. "ככה אנחנו מתקשרים בעיירה כשיש חדרות. אני יכולה להשתמש בו כדי לבדוק אם יש למישהו מקום לינה בשבילך."

"אבל את לא יכולה אחרי השעה שבע בערב?"

היא מנידה בראשה בעצב. "לאחרונה היה... ניצול של המערכת. גאס שלח הודעה לכלל העיירה ביום שלישי בעשר בלילה ושאל אם למישהו יש עודף טאקוס לתרום לערב טאקוס בתחנת כיבוי האש. השריף כמעט השבית את כל המערכת. עץ הטלפונים ניצל בזכות קיילב, שהתערב וקבע את חוק העוצר."

"אה, תודה לאל." על פי קולה הרציני, נראה שזאת התגובה הנכונה.

היא מהנהנת. "אשתמש בו בבוקר ואברר לך. בינתיים, אני חושבת שאולי תמצאי חדר פנוי בחוות לאבלייט." אני לא בטוחה, אבל נדמה לי שחיוך מעקל את זוויות שפתייה. מבט מהורהר מקרב יחד את הגבות שלה. "אני חושבת שזה היה פעם מעין אתר ציד."

אני זוכרת שסטלה אמרה על זה משהו בפעם האחרונה שהייתי בעיירה. אני גם נזכרת בקוטג' הקטן שלה, בפאתי חלקת הדלועים, מלאה עד אפס מקום בכל מיני חפצים. בשלב מסוים לוקה עמד במטבח שלה כשזרועותיו מתוחות. הוא נגע ב־זמנית באחד החלונות

ובמסדרון שבכניסה. אני לא רוצה להופיע על סף דלתה באמצע הלילה ולשאול אותה אם אפשר לישון אצלה. במיוחד אם לוקה שם. "תודה", אני אומרת. אין לי שום כוונה לנסוע ללאבלייט הלילה. לא לפני שאתקלח, אמרח על שפתיי שכבת אודם חדשה, ואערוך עם עצמי שיחת עידוד רצינית. אני לא לחוצה לראות את בקט שוב. אני פשוט...

אני פשוט לא רוצה שהוא יראה אותי ויחשוב שאני... שאני מבקשת משהו. לא באתי לכאן בשבילו.

באתי הנה בשביל השדות שלו. אני רוצה לשבת בדשא הגבוה ולבהות בשמיים ולנסות למצוא את המקום בתוכי שנעול או חלוד או מה שלעזאזל קורה איתי לאחרונה. אני רוצה לתקן את זה. נמאס לי להרגיש ככה.

באתי לכאן לנוח. אני רוצה לשבת בשקט ולא לעשות כלום. יש לי במייל שבעה-עשר אימיילים שסוויי שלחו לי עוד לפני שעזבתי, ועוד לא הסתכלתי על אף אחד מהם. חרדה לופתת לי את הגרון בכל פעם שאני רואה את המספר האדום הקטן על המסך. כיביתי את הטלפון בפעם השלישית כשהושטתי אליו יד ודחפתי אותו לתחתית התיק. אולי אקנה כאן טלפון חד-פעמי. באמת אלך עד הסוף עם הקטע של להיעלם מהרדאר.

אני מודה לג'ני על הזמן שלה ומבטיחה לה עוד ארבע פעמים שהכול בסדר. ואז אני חומקת דרך הדלת הקדמית ובמורד מדרגות השיש למכונית השכורה שחונה ליד שפת המדרכה. משב רוח מרים את הקוקו שלי ואת קצה המעיל ומביא איתו רמיזות ליערה ויסמין מהפרחים המלופפים סביב פנס הרחוב. אני מביטה במושב האחורי כשאני עומדת ליד דלת הנהג.

כבר ישנתי בעבר במכונית שלי – במהלך נסיעות ארוכות וגם נסיעות של הרגע האחרון. פעם נהגתי דרך קולורדו והמכונית השכורה שלי קרסה. הייתי צריכה לדחוף אותה לשולי הכביש ולהמתין עד הבוקר, כשהיה בטוח למשאית הגרר להגיע ולקחת אותי. ישנתי טוב במושב האחורי, רק טיפה מבוהלת שדוב יפרוץ דרך השמשה הקדמית. אצטרך למצוא מקום פרטי ונסתר יותר. מקום שבו ג'ני לא תראה

אותי. או השריף. או מישהו שעלול לקרוא לשריף. אני ממש לא רוצה להתחיל את הביקור שלי כאן עם חרושת השמועות על כך שאוולין סנט ג'יימס ישנה במושב האחורי של האוטו שלה. אני לא רוצה לדמיין תמונה ויראלית של עצמי מכורבלת במושב האחורי כשסוודר משמש לי כשמיכה.

אני נושכת את השפה התחתונה. אולי בעצם זה לא כזה רעיון טוב. אני עדיין מתלבטת מה לעשות כשאני שומעת צעדים על המדרכה בצידו השני של הרחוב. אני מרימה מבט בדיוק כשבקט מביט לכיווני, וזה בדיוק כמו הלילה ההוא בבר, כשהוא פתח את הדלת הקדמית והביט ישירות אליי, העיניים הארורות האלה שלו סורקות את פניי ויורדות אל כתפיי. מבט כמו נגיעה, קצה אצבע בשקע צווארי.

הוא עומד קפוא ברחוב, חצי על המדרכה וחצי לא. מעיל קורדרוי. חולצת פלנל פתוחה מתחת. ג'ינס כהה ונעלי עבודה כבדות. ביד שמאל הוא מחזיק קופסה מהמאפייה של גברת ביאטריס. קופסה לבנה ופשוטה עם חוט דק קשור בסרט קטן ויפה מלמעלה. אני מתמקדת בפניו ומסתכלת איך ידו מתהדקת סביב הקופסה.

מתחשק לי לצחוק. הוא נראה כמו כל דבר מושחת וטעים שאי פעם הרשיתי לעצמי. פלנל וזיפים וקופסת מאפים טעימים בידו. הגיוני שאתקל בו ככה – ברחוב נטוש, רק שנינו ועלי כותרת של פרחים, הגב שלי נשבר תחת כובד התשישות שלי. אני מתחילה להבין שככה זה עם בקט ואיתי. אנחנו כל הזמן מתנגשים זה בזה.

הדבר הראשון שהוא אומר לי זה, "אל תספרי ללילה." קולו נהמה נמוכה, מחוספס כפי שאני זוכרת. אני נושכת את השפה כדי לא לחייך ועיניו מתגלגלות למעלה לשמיים, כאילו הוא מתוסכל מעצמו, לפני שהוא מחזיר אותן מייד אליי. הוא יורד משפת המדרכה וחוצה את הרחוב.

אני מסתכלת על הקופסה שבידו. "רק אם תחלוק איתי."
הוא פולט נשיפה ואוחז חזק יותר בקופסה. "לא נראה לי."
"אתה לא במעמד לנהל משא ומתן."
"נראה."

אני מתרוממת על קצות האצבעות ומנסה להציץ דרך מכסה

הפלסטיק הדק שלמעלה. "מה גברת ביאטריס מכינה יותר טוב מלילה?"

נראה שהוא חש מאוד לא בנוח שתפסו אותו. או שאולי הוא פשוט מופתע לראות את הבחורה מהסטון שלו מופיעה פתאום, שוב, במקום מגוריו.

אני מתכווצת. "סליחה, לא משנה." אני משפשפת את כאב הראש שמתחיל להיווצר בין הגבות שלי. "תקשיב, הייתי צריכה..."
 "עוגיות שורטברד," הוא אומר לי. הוא עוצר במרחק של מטר ממני ובוחן את המכונית השכורה. עיניו מרצדות מעבר לכתפי למלון הקטן, ואז חוזרות למכונית. הוא מתמקד בי באינטנסיביות ההיא, שנראה שהוא תמיד נושא איתו, בין שהוא מלקק פס מלח ממפרק כף היד שלי ובין שהוא מחליף צמיג בטרקטור.

אני בולעת במאמץ. אף אחד מהדימויים האלה לא עוזר לפעימה החמה והחדה שהולמת נמוך בבטני, פעימה אחת חזקה וברורה. בקט נראה טוב.

הוא תמיד נראה טוב.

"היא מכינה לי את העוגיות האלה מאז שאני ילד. של לילה אפילו לא מתקרבות לזה." עיניו מצטמצמות לחריצים צרים. "אם תגיד לי שאמרתי את זה, אני אכחיש."

אני מהנהנת בריצנות ומתאפקת שלא לחייך. "טוב." הוא מהנהן. "יופי." הוא מסתכל שוב על המכונית. אני תוהה אם ג'ני מסתכלת עלינו ממקומה מאחורי שולחן העבודה שלה ואם זה נחשב למקרה חירום של עץ הטלפונים. ראיתי איך העיירה הזאת עקבה אחרי סטלה ולוקה. אני מוכנה להתערב על המכונית השכורה הזאת שלא פעם הם היו נושא השיחה של עץ הטלפונים. בקט נוקש בפרקי אצבעותיו על המכונית. "באת לבקר בעיירה?"

אני מהנהנת. "כן."

"סטלה לא סיפרה לי שאת באה."

"היה לה קצת קשה לעשות את זה, כיוון שאני בעצמי לא ידעתי שאני באה עד הבוקר," אני אומרת בשקט בניסיון כושל להתנסח בעדינות.

"יש לך משהו קרוב לכאן?"

כשהוא אומר משהו, אני משערת שהוא מתכוון לצילום של פרופיל או עסק קטן. אין לי משהו ואני ממש לא רוצה להיכנס לצרות האחרונות שלי כאן ברחוב. ואני ממש לא רוצה לשוחח עליהם עם בקט, מכל האנשים. גם ככה הוא חושב שהעבודה שלי מטופשת, ואני לא רוצה שהוא יחשוב שבאתי לכאן כתירוץ מתוחכם לראות אותו.
אני לא.

אני מנידה בראשי ומשפשפת ידיים על זרועותיי, מצטערת שלא ארזתי מעיל קצת יותר עבה. שכחתי שבחודש מרץ בחוף המזרחי החורף עוד לא באמת עזב, שהבקרים והערבים עדיין קרירים. אני מהדקת את מעיל הצמר הדק שלי סביבי ומתנדנדת אחורה על עקביי. עיניו של בקט מצטמצמות, אבל הוא לא אומר כלום, הקופסה בידו חורקת במחאה בתוך אחיזתו.

"את צריכה עזרה עם התיקים שלך?"

"מה?"

"התיקים שלך," הוא אומר שוב ומהנהן לעבר המלון. "את צריכה עזרה להכניס אותם?"

"אה, לא. אמממ..." אם ג'ני מסתכלת עכשיו, היא זוכה בכיתת אומן באינטראקציות מביכות ולא נוחות. אני מצביעה עם האגודל מעבר לכתפי. "ג'ני בתפוסה מלאה הלילה. מתברר שיש פסטיבל עפיפונים באזור החוף."

מצחו של בקט מתקמט בבלבול. "פסטיבל עפיפונים? יש פסטיבלים לעפיפונים?"

אני מגחכת. בדיוק מה שחשבתי. "כן, מתברר שכן."

"אז מה את מתכוונת לעשות?"

"מה?"

הוא שוב פולט נשימה עמוקה לשמיים, השאיפה שלו נראית כמו עננה לבנה שהרוח מעיפה. אני מתישה אותו.

"את מתכוונת להתאכסן ליד החוף?" אינגלוויילר היא במרחק של בערך עשרים וחמש דקות נסיעה מהחוף, רצועה ארוכה של כביש

מהיר בין כאן לשם. יש גם שטחי חקלאות, קצת אוטלטים, ודוכן פודינג שמופיע לי שוב ושוב בחלומות.

"התכוונתי..." אני לא יכולה לספר לו שהתכוונתי לישון במכונית שלי בסמטה שמאחורי בית הקפה. אני מחפשת הסבר חלופי וראוי לתוכנית שלי. תוכנית שלא קיימת. "התכוונתי לחשוב על משהו."

הוא בוחן אותי בשקט. אני עדיין לא מאמינה כמה הוא שונה כאן לעומת האיש שפגשתי במיין. שם הוא היה משוחרר ונינוח, שקט אבל מלא בחן. הוא חייך בקלות ולעיתים קרובות. כאן, עכשיו, כשהוא עומד על המדרכה במרחק מטר, תאורת הרחוב והירח צובעים אותו בצללים. הוא נראה נוקשה – קפוא ונבוכ. כל קו בפניו זועף, מהגבות המכונסות ועד לזווית המשתפלת של שפתיו המלאות.

אני תוהה כמה מזה באשמתי.

"אין לך תוכנית."

אני משפילה מבט וקובעת את מבטי בנעלי העבודה שלו. יש לו טיפה של בוך על אחת מהן, ממש בקצה. אני חושבת עליו בשדות, כובעו חבוש הפוך ושרווליו מופשלים עד למרפקיו. זה משחרר משהו בתוכי ומאפשר לי להיות קצת כנה. אני נאנחת.

"הנסיעה הזאת לא הייתה... מתוכננת. באתי לכאן מתוך דחף רגעי וספונטני. ג'וזי, העוזרת שלי, שאלה אותי מה היה המקום האחרון שבו הייתי מאושרת ו... אני לא יודעת." אני מושכת בכתפיי, מרגישה טיפשה וקטנה כאן ברחוב, עם גבר שסביר להניח שמעולם לא הקדיש לי מחשבה נוספת.

"זה היה כאן," הוא מציע.

זאת לא שאלה. אני ממצמצמת אליו, וכתפיי נרפות כשאני רואה איך פניו מתרככות, את הקלילות בעיניי זכוכית־הים שלו, שלא ראיתי מאז בקבוק הטקילה ההוא על השולחן בינינו.

"זה היה כאן," אני מאשרת.

שפתיו מתעקלות מעט כלפי מעלה. ממש מעט. לא הייתי מבחינה בכך אם לא היינו עומדים ממש מתחת לפנס הרחוב. אני מטה הצידה את הראש כשאני רואה את השינוי בהבעתו, מייד מסוקרנת.

"מה ההבעה הזאת?"

הוא מניד בראשו ומעביר את קופסת עוגיות החמאה ליד ימין.
"כלום, סתם משהו שאבא שלי אמר הערב." הוא מושיט יד כשכף ידו
מופנית כלפי מעלה. "בואי."

אני בוהה בידו כאילו פתח את אצבעותיו וחשף שם נחש קוברה
זעיר. "בואי לאן?"

הוא מטה את ראשו לאחור, ובקושי אפשר להבחין בטנדר שלו,
החונה בפניה. "יש לי שלושה חדרי שינה פנויים. את יכולה לישון
באחד מהם עד שתחליטי מה את רוצה לעשות."

זה נשמע כמו רעיון... גרוע ביותר. בפעם האחרונה שהייתי כאן,
בקושי יכולנו להסתכל זה על זה. אני חושבת שמשך הזמן הארוך
ביותר שבילינו יחד – רק שנינו – היה בבוקר ההוא במאפייה של
לילה, כשהוא סיפר את הבריחה המטופשת ההיא על תותים. לא
דיברנו הרבה מעבר לכך. הוא העיר על מזג האוויר. שאלתי אותו כמה
שאלות על העצים. הוא בחן אותי בשקט כשהוא אכל באיטיות את
לחם הזוקיני שלו, ואז סובב את המזלג שלו והציע לי ביס, דוחף את
הצלחת על פני השולחן עם גב כף ידו.

סביר להניח שהיו בערך עשרים דקות של דו-קיום שלו. אני לא
בטוחה שלהתגורר יחד בזמן הקרוב זה רעיון טוב למישהו מאיתנו.
"אני לא יודעת." אני זעה באי-נוחות ומתכרבלת עוד יותר לתוך
עצמי כשהרוח מתגברת שוב. הבעתו הקודרת של בקט מעמיקה. "זה
לא יהיה מביך?"

"זה לא חייב להיות," הוא ממלמל. "זאת בקתה גדולה. ושנינו
אנשים בוגרים."

אני מרימה שתי גבות, נזכרת איך הוא הופיע במלון הקטן הזה
לפני חודשיים ובעיקרון האשים אותי שאני פזיזה ושיש לי עבודה
מטופשת. הוא מתכוון ומשפשף את החלק האחורי של ראשו. "לפחות
אני חושב שאנחנו מסוגלים להיות בוגרים," הוא מתקן.

אני פולטת נשיפת צחוק דרך האף, אבל לא עושה שום תנועה
כדי לקחת את ידו. אחרי רגע נוסף של חוסר החלטיות, הוא שומט
את ידו המושטת ומעקל את אצבעותיו הארוכות סביב שולי הקופסה.

הקרטון מתקמט קצת תחת אחיזתו, כאילו עוד רגע הוא מתפרק. קופסה מסכנה.

"נוכל להתחיל מההתחלה." הוא מציע. הוא בולע רוק ואני רואה איך התסכול מהדק כל שריר בפניו, המתח בלסת החדה, הנטייה הקלה של השפתיים. הוא באמת יפה, אפילו כשהוא נראה כאילו מישוהו דחף לו לימון לפה. "אנחנו יכולים אם תרצי, נוכל להעמיד פנים שזו הפעם הראשונה שאנחנו נפגשים."

"ואתה מזמין אותי לבית שלך באזור חקלאי מבודד? אוקיי, רוצה סדרתי."

חיוך מעקל קלות את שפתיו. "כן, כנראה שאת צודקת."

שלא לומר שאני לא בטוחה אם הייתי יכולה לשכוח את בקט גם אם הייתי מנסה. כבר אין בינינו מקום להעמדת פנים.

אני מסיטה מבט לגפנים הפורחות הכרוכות סביב עמוד התאורה ברחוב. ירוק ולבן וצהוב והסגול הכי חיוור שאי פעם ראיתי. אני רוצה לגעת בכל פרח ולחוש ברכות, להצמיד את פניי לעלי הכותרת. כשהייתי ילדה, רצתי ביער שמאחורי הבית של ההורים שלי, קוטפת פרחי יערה מהשיחים, קורעת את הגבעולים ומלקקת את הצוף. מתיקות טהורה ודביקה, עלי כותרת בשערי. בוץ על ברכיי וידיי וכל מה שביניהם.

יכול להיות נוח להתאכסן בחווה. אני יודעת שהבית של בקט בפאתי החווה גדול יותר מזה של סטלה. ראיתי אותו כשיצאתי לחקור את החווה בביקור האחרון שלי. ארובת אבן ענקית, מרפסת קדמית המשתרעת על פני חזית הבית. זהו בית יפהפה. סטלה סיפרה לי שהבית שלו שימש כאכסניה של איזשהו ריטריט ציד שהיה פעם בלאבלייט. אוכל להתאכסן הערב באחד מחדרי האורחים שלו ולראות מה יעלה מחר עץ הטלפונים.

עם סדר היום שלו, סביר להניח שבכלל לא נראה זה את זה. אני מביטה בבקט והמבט שלי נתקע בעצם הבריש שלו, שמציצה מבעד לפתח חולצתו. אני זוכרת שנעצתי את שיניי בדיוק במקום הזה, מעבירה את האגודל על הסימנים שהשארתי מאחור.

אני מחזירה את עיניי בחזרה לעיניו. "אתה בטוח שזה בסדר?"

שתיקה רגעית משתררת בינינו. הוא לא מסיט מבט. "אני בטוח. את?" אני חושבת על זה לשנייה ואז מהנהנת באיטיות. אני מרגישה שזה רעיון גרוע, אבל אין לי אפשרות אחרת. הרוח שורקת דרך גדר ישנה שעומדת לאורך הגינות שלצד הכביש. קווצת שיער נופלת על מצחו והוא מחליק אותה אחורה בידו. אני מסתכלת על הקופסה שבידו. "אתה מתכוון לחלוק איתי את העוגיות?" הוא מסתובב ומתחיל ללכת לעבר הטנדר שלו. "חד-משמעית לא."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן